

Sống Đẹp

Nhiều tác giả

Bông Hồng Thủy Tinh

VHSG

Nhà xuất bản Văn hóa Sài Gòn

Bông hồng thủy tinh

Nhiều tác giả

Chia sẻ ebook: <http://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Con đang bay](#)

[Đồng hương](#)

[Giận hờn](#)

[Bài học cho tình bạn](#)

[Chốn thiên đường](#)

[Nụ cười tình bạn](#)

[Lời giới thiệu](#)

[Tình bạn là mãi mãi](#)

[Người bạn](#)

[Bông hồng thủy tinh](#)

[Gặp gỡ thần tượng](#)

[Một điều nhỏ](#)

[Câu chuyện về những hòn bi](#)

[Donna và Claudia](#)

[Vì chúng ta quan trọng cho nhau!](#)

["Gần đây cuộc sống tốt không?"](#)

[Đặc ân của bè bạn](#)

[1. Những khoảnh khắc nào đó](#)

[2. Một người bạn có ảnh hưởng đến cuộc sống của bạn](#)

[3. Hãy để mỗi ngày trôi qua một cách ý nghĩa](#)

[Lung linh trong từng câu chúc](#)

[Trong mỗi cuộc đời](#)

[Những người bạn mãi mãi](#)

[Chiến thắng!](#)

[Hoa xương rồng](#)

[Lời xin lỗi lần thứ 100](#)

[Người tử tế](#)

[Món quà của cô tiên](#)

[Lời nhắn nhủ đến trái tim](#)

[Gửi cô bạn của tôi](#)

[Chuyện hình như không có thật](#)

[Một cách xử sự](#)

[Tình bạn](#)

[Sự yêu thương và nghĩa vụ](#)

[Mười hai tháng và một ngàn dặm](#)

[Một bông hồng](#)

[Đóa hồng trong ngày tình nhân](#)

[Một ly sữa](#)

[Một cuộc đua tài](#)

[Thiên thần đẹp nhất](#)

[Mảnh thời gian](#)

[Ngọn đèn trong đêm](#)

[Giáng sinh ấm áp](#)

[Hai mươi bốn điều bạn nên ghi nhớ](#)

[39 niềm vui cuộc đời, bạn đã trải qua chưa?](#)

Những người bạn nên có

Chọn bạn tốt

Viết cho những kỷ niệm

Tất cả tùy thuộc vào chúng ta...

Cám ơn bạn đã đi qua cuộc đời tôi

Dù phải chậm một bước

Người bạn thật sự

Những lời nói của bạn

Mục lục

[LỜI GIỚI THIỆU](#)

[Phần 1](#)

[Phần 2](#)

[Phần 3](#)

[Phần 4](#)

[Phần 5](#)

[Phần 6](#)

[Phần 7](#)

Con đang bay

Ngày xưa, có một cậu bé lớn lên trong trại trẻ mồ côi. Thế nhưng lúc nào cậu cũng nuôi ước mơ được bay lượn như chim. Thật là khó khăn để giải thích cho cậu hiểu tại sao cậu không thể bay được.

Có một cậu bé khác, cậu này bị khuyết tật ở chân nên lúc nào cũng ao ước mình có thể chạy nhảy thoải mái như những cô bé, cậu bé bình thường khác quanh mình.

Cho đến một hôm, cậu bé mồ côi trốn khỏi trại trẻ. Cậu chạy đến một công viên đầy cây và nơi ấy, cậu đã gặp cậu bé khuyết tật đang chơi một mình trên bãi cát. Cậu đến bên người bạn tội nghiệp và hỏi xem liệu bạn có muốn bay như chim giống mình hay không.

"Không" - cậu bé bị khuyết tật trả lời. "Nhưng lúc nào tớ cũng tự hỏi nếu mình đi lại và chạy nhảy được như các bạn thì cảm giác sẽ như thế nào? Và tớ chỉ muốn được như bạn mà thôi!".

"Thế thì buồn thật đấy" - cậu bé muốn được bay như chim thì thầm. "Nhưng cậu có nghĩ là bọn mình vẫn có thể kết bạn với nhau không?" - cậu nói với người bạn mới.

"Tất nhiên rồi" - cậu bé khuyết tật mỉm cười.

Thế là hai cậu bé cùng chơi đùa với nhau trong nhiều giờ liền. Khi trời sập tối, cha của cậu bé bị khuyết tật đến với chiếc xe lăn để đưa con trai mình về. Vừa gặp ông, cậu bé lúc nào cũng muốn bay đã chạy về phía người cha, thì thào vào tai ông một điều gì đó.

"Được rồi, được rồi!" - người bố nói.

Thế là cậu bé mồ côi chạy về phía cậu bạn khuyết tật, cậu nói: "Nghe này, cậu là người bạn duy nhất của tớ. Và tớ ước gì mình có thể làm giúp cho cậu có thể chạy nhảy như tớ và mọi người. Nhưng tớ không thể. Tớ chỉ có thể làm một điều nhỏ bé này cho cậu mà thôi!".

Nói xong, cậu bé mồ côi quay lưng lại và bảo người bạn mới của mình leo lên. Rồi cậu bắt đầu chạy băng qua bãi cỏ. Người bạn khuyết tật ban đầu còn ôm chặt lấy cổ cậu, nhưng từ từ buông ra và giang hai tay thật rộng. Cậu bé mồ côi chạy càng lúc càng nhanh. Những đám cỏ xanh lùa vào chân cậu. Những nhũn nhặn cơn gió thoảng hương mùa hè ùa vào hai khuôn mặt ngây thơ đang tràn ngập niềm hạnh phúc.

Còn người cha, ông đứng lặng nhìn đứa con xinh xắn tội nghiệp của mình đang giang rộng hai tay trong gió, đưa lên đưa xuống nhẹ nhàng như cánh chim. Ông đã khóc khi con mình đang hét vang trong gió: "Con đang bay. Bố ơi, con đang bay!".

Đồng hương

Dù rất ghét việc dò vé số nhưng tôi cũng mua giùm thằng bé 2 tờ. Mắt đỏ hoe, nó nấc lên tiếng cảm ơn rồi vội vàng tấp qua những người khác vừa chào mời vừa nài nỉ.

Tôi nhìn đồng hồ, đã 16 giờ rồi, tức chỉ còn 30 phút nữa là gần trăm tờ vé trên tay nó có thể vứt đi! "Lẹ đi con, 4 giờ rồi đó"..., tôi thốt lên. Vắt giò lên cổ, nó cuống quýt chào mời nhưng chỉ bắt gặp với những cái lắc đầu, khiến thằng bé vô cùng thất vọng.

Đột nhiên, ba cậu bé khác lớn hơn xuất hiện ở đầu đường. Như gặp cứu tinh, nó meo máo cầm xấp vé vẫy vẫy. Mấy đứa kia vội vàng chạy tới, chúng nhanh nhẹn chia nhau mớ vé số rồi túa đi mỗi đứa mỗi ngả. Tôi lại hỏi khi thấy nó ngồi phệt xuống lề đường, trán lấm tấm mồ hôi - "Mấy anh con đó hả?"... Vẫn chưa định thần, nó đáp khẽ: "Thưa không, các anh đồng hương với cháu..., trọ cùng xóm". Ủi, mới chừng này tuổi mà cũng biết hai chữ "đồng hương"!

Mười mấy phút sau, ba đứa kia lục tục trở về xòe bàn tay không: "Bán hết rồi ni...". Vẻ âu lo biến mất, thằng bé nhoẻn miệng cười trong khi ba đứa kia vượt thẳng và đếm những tờ giấy bạc nhúm rồi đưa cho nó. Khổ, nhưng cũng may mắn vì chúng có... tình đồng hương!

Giận hờn

Những va chạm nhỏ nhoi đôi khi cũng khiến người ta dễ dàng hờn giận. Không tiếp tục sống chung trong một căn phòng, không còn nhìn mặt nhau nữa, vậy là tình bạn đổ vỡ. Tính ra thì giận hờn chỉ mang lại những tổn thất lớn lao.

Lúc bạn giận hờn thì những tổn thất ấy không bao giờ được phát hiện hay kiểm chế. Thậm chí người ta có xu hướng càng làm tăng những tổn thất ấy lên mới cảm thấy thỏa mãn (thỏa mãn nỗi giận hờn!).

Lúc nào đó ta bình tâm nhất, nhớ lại những giây phút bồng bột, mới thấy buồn và hối hận. Muốn được ngược lại thời gian, tìm đến người bạn xưa để sửa lại nỗi hờn giận, níu kéo lại một tình bạn... nhưng tất cả đã quá xa rồi. Vết thương trên da có thể lành, vết mực trên áo có thể tẩy sạch lời nói thì gió bay..., nhưng nỗi đau, sự rạn nứt trong tình cảm thì hết như gương vỡ không thể lành. Dẫu biết rằng cả ta và người ấy cùng có những niềm hối tiếc như nhau. Nhưng liệu có ai chịu nhún nhường, chấp nhận sự giận hờn của mình là vô lý? Mỗi chúng ta đều thiếu sự can đảm đối diện với chính mình, với sự thật, cùng lắm ta cũng chỉ xem đó như một bài học nhớ đời mà thôi.

Hờn giận mãi mãi là sự vô duyên, vô lý, đáng trách và cũng thật đáng buồn trong cuộc đời.

Bài học cho tình bạn

Ở ngôi làng kia có một chú bé tuổi chừng mười sáu. Chú là một người thông minh, tốt bụng, có những suy nghĩ khá sâu sắc so với lứa tuổi của mình. Thế nhưng, chú lại thiếu lòng tin và hay buồn rầu, luôn cảm thấy mình thiếu thốn tình bạn...

Một ngày kia, như thường lệ, chú bé lại cảm thấy buồn chán và không có chuyện gì làm, chú lang thang một mình dọc theo bờ biển, lẩm bẩm tự than với mình:

- Chán quá đi... Ta buồn "chẳng hiểu vì sao ta buồn?". Không có ai hiểu ta! Không có ai làm bạn với ta và thật sự coi ta là bạn...!!!

Bỗng vô tình chú giẫm phải vật gì đó dưới chân. Cúi xuống xem, chú thấy đó là một con sò nhỏ có chiếc vỏ rất đẹp với nhiều màu sắc. Chú thờ ơ bỏ nó vào túi định đem về nhà chơi và đi tiếp. Thình lình, con sò bỗng cất tiếng nói:

- Bạn ơi... Hãy thả tôi về với biển... Hãy giúp tôi trở về với nơi sinh ra mình... Có thể tôi không có gì tặng lại bạn, nhưng tôi sẽ cho bạn một lời khuyên...!!!

Cậu bé vừa ngạc nhiên, sợ hãi, lại vừa thích thú. Nhìn con sò, cậu nói:

- Được thôi, ta sẽ thả bạn về với biển, nhưng... hãy cho ta một lời khuyên trước đi...Ta đang buồn chán vì không có bạn bè đây!

Con sò cất tiếng trả lời bằng một giọng nói chậm rãi, nhẹ nhàng:

- Bạn hãy nhìn những hạt cát dưới chân mình và vốc một nắm cát đầy đi. Bạn biết không, nắm cát trong lòng bàn tay bạn cũng giống như bạn bè của bạn vậy. Những hạt cát quá xa lòng bàn tay sẽ theo kẽ hở giữa những ngón tay và rơi ra ngoài. Khi bạn càng siết chặt bàn tay thì chúng càng rơi ra nhiều hơn. Chỉ có những hạt cát nằm giữa lòng bàn tay bạn, được giữ chặt mới còn lại mà thôi. Đó chính là những người bạn thân thiết mà chúng ta thật sự cần, họ sẽ luôn ở bên ta dù xảy ra bất cứ chuyện gì. Nhưng, bạn thấy đó, những hạt cát này rất ít và dễ dàng rơi ra nếu ta không biết giữ gìn. Hãy đem chúng về và ngâm trong những vể màu đẹp nhất. Hãy giữ gìn và nâng niu chúng bằng tình cảm chân thật của mình. Chúng sẽ luôn ở bên cạnh bạn và không rời xa. Tôi chỉ có thể khuyên bạn như vậy thôi...

Chú bé im lặng, thả con sò về lại với biển xanh bao la mà không nói lời nào... Chú còn mãi suy nghĩ về những điều con sò nhỏ vừa nói...

Chốn thiên đường

Hai người bạn thân - một người cao gầy, một người lùn và gù - đã nhiều ngày cùng nhau vượt qua sa mạc. Họ chia sẻ với nhau từng giọt nước, từng miếng ăn. Nhưng rồi, nước cạn,

biển cát trắng đi mãi chưa thấy dứt làm họ lóa mắt, cơn khát dữ dội khiến họ lả dần và cuối cùng ngã gục.

Rồi hai người mơ thấy họ đang đi dưới bóng những cây cọ xanh mướt trong một ốc đảo. Con đường nhỏ dẫn họ lên một ngọn đồi thoải thoải, và một bức tường đá trắng cao ngất chạy ven đường đưa họ tới một cánh cổng lớn. Chưa bao giờ trong đời họ được chiêm ngưỡng cảnh thần tiên như vậy: Tòa nhà đồ sộ bằng đá cẩm thạch trắng chạm trổ những bức tranh bằng vàng. Cây trong vườn mọc ra quả trân châu, những hạt kim cương lóng lánh trên cánh hoa như những giọt sương.

Ngắm mãi, hai người quên mất họ đang khát cháy họng. Đến khi sực tỉnh, còn đang ngơ ngang ngó dọc xem có ai để hỏi xin nước uống thì bỗng đâu một đàn chó hung dữ xông ra. Hai người kéo nhau bỏ chạy, tuy nhiên anh chàng lùn và gù chậm chân hơn bị chó táp mất một ống tay áo. Đúng lúc đó một người đàn ông béo tốt xuất hiện. Anh chàng cao gầy bạo dạn ngỏ lời xin nước uống. Người đàn ông hất hàm về phía hồ nuôi cá kiểng giữa sân. Vục mặt xuống hồ uống nước xong, anh ta ngẩng lên hỏi: "Thưa ông, nơi đây đẹp quá, phải chăng là chốn thiên đường?". "Chính thế, đây là thiên đường. Anh có thể ở lại đây hưởng phúc", người đàn ông béo tốt đáp.

Lúc đó, anh bạn gù vẫn còn sợ chó nên thập thò sau bức tường đá. "Xin ông làm ơn cho người bạn tốt nhất của tôi cùng uống nước", người cao gầy nói, tay vẫy gọi bạn. Người đàn ông ngó ra cổng và đột nhiên gạt phắt: "Ở đây ta không tiếp giống người quái dị đó. Nếu đòi hỏi vậy, các anh phải đi khỏi chốn này ngay".

Năn nỉ không xong, hai người bạn dắt nhau đi. Lối nhỏ gập ghềnh đưa họ tới một ngôi nhà bằng gỗ nằm bên bãi cỏ. Ngôi nhà không có hàng rào, lũ trẻ con nô đùa ầm ĩ trên một khoảng sân đất. Hai người bạn gặp một phụ nữ đang cuốc đất. "Các vị khát nước phải không?". Không chờ đợi họ trả lời, người phụ nữ quay lại nói với vào nhà. Một cô bé chạy ra, tay bưng bình gốm mẻ miệng đựng nước và một cái chén, đơn đả rót nước mời khách, sau đó cô nhào người vật một tàu lá to đưa cho họ làm quạt.

Nghỉ ngơi một hồi, hai người bạn xin phép chia tay. Được mấy bước, người lùn quay lại hỏi: "Thưa bà, chốn này là đâu vậy?". "Đây là thiên đường", người phụ nữ đáp. "Nhưng lúc nãy chúng tôi cũng đã ghé một chỗ mà người ta cũng bảo ở đó là thiên đường", người khách thắc mắc. "Chỗ ngôi nhà tường cao có thả chó canh giữ, đúng không?", người phụ nữ hỏi lại. Rồi bà nói cả quyết: "Đây là địa ngục. Ở đây không ai bắt các vị phải bỏ người bạn tốt nhất của mình".

Nụ cười tình bạn

Mọi thứ trôi qua trong một ngày tệ hại, không ai thèm quan tâm hay nói gì với bạn. Không có nghĩa gì dù bạn thét gào và khóc lóc thảm thiết đến đâu, thế giới dường như vẫn đang trôi qua bạn một cách bình thản. Không ai muốn nói, muốn chăm sóc bạn, dù bạn đang vượt qua sự thất vọng của mình để cố gắng làm cho mọi người nghe bạn nói.

Nhưng trên một gương mặt, có một nụ cười vừa bùng sáng, nụ cười mà bạn biết – nó dành cho bạn. Nụ cười có sự vun đắp của tình yêu, trên một gương mặt mà bạn có thể nhận ra – bởi đó là bạn của bạn.

Bạn sẽ không bao giờ cô đơn, vì bạn luôn có bạn bè bên cạnh – dù đó là lúc bạn đang gặp phiền phức, đang buồn bã hay ngập tràn hy vọng. Không có nghĩa gì sự cách xa về thời gian và không gian, khi bạn cần ai đó để nói chuyện, bạn bè sẽ luôn bên cạnh bạn.

Nếu bạn cần một cái siết tay, một cái ôm hay một bờ vai để khóc, bạn bè sẽ luôn bên cạnh bạn... Hãy giữ một người bạn chân thành với cả hai tay của bạn.

Tục Ngữ

Lời giới thiệu

Cuộc sống hiện đại đôi khi khiến chúng ta lãng quên đi một cử chỉ nhỏ nhưng vô cùng ý nghĩa, bạn có bao giờ nghĩ rằng mẹ bạn cũng rất cần những bông hồng tuyệt đẹp như những bông hồng bạn dành tặng cho bạn gái của mình. Giữa bộn bề công việc ta quên rằng tình yêu cần có sự lãng mạn. Giữa no đủ, ta lơ đãng không để ý tới một em bé nghèo khổ đang cần giúp đỡ, một người bạn tật nguyền khao khát được đi học, một ông lão cô đơn không nơi nương tựa cần một. Đôi khi ta ghen tỵ với thành công của người bạn thân, đôi khi ta bỏ quên một người tốt đi ngang qua cuộc đời. Một mỗi khiến ta dễ đầu hàng và bỏ cuộc mà không nhìn thấy xung quanh bao cuộc đời còn bất hạnh hơn ta. Có lúc ta giận giữ mà không biết mình đang làm tổn thương một người khác...

Tủ sách "Sống đẹp" là những bài học giản dị về cách đối nhân xử thế, những câu chuyện súc động xoay quanh cuộc sống đời thường gia đình, tình yêu, công việc, trường lớp, bạn bè... Ẩn sâu trong nó là tình yêu thương, lòng bao dung, sự hi sinh, lòng kính trọng, mà đôi khi ta sống vội vã đã vô tình bỏ qua.

Với mong muốn cùng bạn đọc tìm lại mình trong từng khoảnh khắc của cuộc sống, và hướng tới một NHÂN CÁCH SỐNG tốt đẹp hơn, chúng tôi đã biên soạn bộ sách này với những câu chuyện đầy ý nghĩa được chọn lọc từ Internet. Những câu chuyện giản dị ấy là những lời tâm sự sẻ chia, những bài học, những câu triết lý về cuộc đời... của những tâm hồn cao đẹp khắp nơi trên thế giới. Trước những khó khăn thử thách trong cuộc đời, tủ sách "Sống đẹp" là lời động viên lớn lao, là lời chúc tốt lành chúng tôi xin gửi tới bạn đọc!

Tình bạn là mãi mãi

Một giây phút nào đó trong cuộc sống, bạn tìm được một người bạn thân...

Đó là người có thể thay đổi cuộc sống của bạn dù chỉ là một phần rất nhỏ.

Là người có thể làm cho bạn cười ngặt ngẽo đến nỗi bạn không thể dừng lại.

Là người làm cho bạn tin rằng thế giới này thật sự tốt đẹp.

Là người đã ngồi hàng giờ để thuyết phục bạn rằng thật sự cánh cửa cuộc đời vẫn chưa đóng lại với bạn và nó đang chờ bạn mở ra.

Đó chính là người bạn mãi mãi...

Khi bạn ngã quỵ, khi thế giới quanh bạn dường như quá đen tối và trống rỗng. Người bạn ấy sẽ nâng bạn lên và làm cho sự đen tối, trống rỗng của thế giới bỗng vụt sáng lên và được lấp đầy.

Người bạn ấy có thể nâng đỡ bạn qua những giây phút khó khăn của cuộc sống, lúc buồn và cả những lúc rối trí. Người bạn ấy sẽ nắm lấy tay bạn và nói với bạn rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp.

Và nếu bạn đã tìm thấy một người bạn như thế, bạn sẽ cảm thấy hạnh phúc, bởi vì bạn không cần lo âu, bạn đã có một tình bạn mãi mãi trong cuộc đời và nó sẽ không bao giờ kết thúc...

Nghĩ về bạn và tôi muốn nói rằng... những ý nghĩ của bạn làm sáng lên những ngày tháng cô đơn, bằng cách nào đó mà bạn luôn hiện diện, với nụ cười và sự vui vẻ, với tình cảm dành để chia sẻ... Bạn làm tôi mỉm cười những khi tôi buồn bã nhất... Bạn là người bạn thân nhất mà tôi đã có... Cảm ơn bạn của tôi!

Người bạn

Người chủ tiệm treo tấm bảng "Bán Chó Con" lên cánh cửa. Những tấm biển kiểu như vậy luôn hấp dẫn các khách hàng nhỏ tuổi. Ngay sau đó một cậu bé xuất hiện. "Chú bán mấy con chó này với giá bao nhiêu vậy?", cậu bé hỏi.

Ông chủ trả lời "Khoảng từ 30 dollars cho tới 50 dollars."

Cậu bé móc trong túi ra một ít tiền lẻ. "Cháu có 2.37 dollars," cậu nói, "chú có thể cho cháu xem chúng được không?"

Người chủ tiệm mỉm cười và huýt sáo. Từ trong cũi, chó mẹ Lady cùng năm tám bông be bé xinh xinh chạy theo. Một con chó con chạy cà nhắc lết theo sau. Ngay lập tức, cậu bé chỉ vào con chó nhỏ bị liệt chân và hỏi "Con chó con này bị sao vậy chú?"

Người chủ giải thích rằng bác sĩ thú y đã khám và nói rằng con chó con bị tật ở phần hông. Nó sẽ phải đi khập khiễng mãi mãi. Đứa bé rất xúc động. "Cháu muốn mua con chó đó."

Người chủ nói: "Chú chắc rằng cháu không muốn mua con chó đó đâu, còn nếu cháu muốn chú sẽ tặng cháu luôn."

Cậu bé nổi giận, nhìn thẳng vào mắt người chủ và nói: "Cháu không muốn chú cho cháu con chó đó. Nó cũng xứng đáng như bất kỳ con chó nào khác và cháu sẽ trả đủ tiền cho chú. Cháu sẽ đưa trước cho chú 2.37 dollars và 50cent mỗi tháng cho đến khi cháu trả đủ số tiền."

Người chủ phản đối: "Thật ra, cháu đâu muốn mua con chó đó. Nó sẽ chẳng bao giờ có thể chạy và chơi đùa với cháu như những con chó khác."

Nghe vậy, cậu bé cúi xuống và kéo ống quần lên để lộ ra một chân bị vặn vẹo, teo quắt, được chống đỡ bằng hệ thống thanh giằng. Cậu ngược nhìn người chủ và nói rất khê: "Vâng, cháu cũng không chạy được, và con chó nhỏ này cần một người có thể hiểu được nó!".

Bông hồng thủy tinh

Hôm qua là sinh nhật lần thứ 10 của Tom và bố đã gửi về cho cậu một món quà đặc biệt. Một hộp quà thật lớn với nhiều kẹo chocolate và một bông hồng bằng thủy tinh rất đẹp.

Đã bao ngày qua sau buổi học Tom đã cùng Jack đến siêu thị ngắm bông hồng qua gương tử kính không biết chán. Giá tiền của nó quá đắt đối với Tom, nhưng giờ đây ước mơ được cầm bông hồng trong tay đã thành hiện thực, Tom sung sướng đến tột cùng và nghĩ mình phải làm một điều gì đó.

- A, phải rồi. Mình sẽ đem bông hồng tới khoe với Jack, thế nào cậu ấy cũng rất vui.

Tom nghĩ vậy và chạy như bay đến nhà Jack với đóa hồng thủy tinh và vài thanh kẹo trên tay. Căn nhà của Jack thật nguy nga lộng lẫy, có cả một vườn cây, trông cứ như một cung điện của hoàng tử vậy.

Sau khi Tom kể say sưa về món quà mình vừa nhận được, Jack không giấu được niềm háo hức của mình và cậu xin Tom cho mình được cầm nó một lần. Với người bạn thân nhất của mình thì việc này thật quá dễ, Tom xởi lởi đưa cho Jack xem bông hồng thủy tinh tuyệt

đẹp cùng những thanh kẹo sinh nhật của mình. Đóa hồng lung linh sắc màu thật đẹp khiến hai đứa trẻ ngắm nghía say sưa.

Sau đó cả hai đã có những giờ phút tuyệt vời khi chúng thỏa thích nô đùa trong khu vườn nhà Jack, niềm vui ngày sinh nhật ngập tràn trong Tom. Chưa bao giờ Tôm sung sướng đến thế kể từ ngày người cha đáng kính của cậu rời thành phố này đi làm ăn xa.

Nhưng điều không may đã xảy đến. Bông hoa thủy tinh của Tom đã vỡ tan tành trên sàn nhà, có lẽ nó đã rơi từ trên bàn xuống. Tom òa khóc, nước mắt như một đứa trẻ phải chịu đòn oan, bao niềm vui và hy vọng của cậu giờ tan vỡ hoàn toàn. Ánh mắt đầm nước của Tom nhìn thẳng vào Jack đang lúng túng đứng đằng sau: Cậu, chính cậu đã làm vỡ nó phải không, Jack?

- Cậu thật tồi...

- Tớ Tớ không

Thằng bé lúng túng thanh minh nhưng không được và Tom bỏ chạy khỏi nhà của Jack với nỗi thất vọng hoàn toàn.

Một ngày, hai ngày, rồi ba ngày trôi qua mà Tom không đi học. Cậu bị ốm nặng và phải cấp cứu ở bệnh viện. Trong khi ấy, gia đình Jack cũng chuyển đến một thành phố khác sinh sống và Jack phải chuyển trường.

Mấy hôm sau Tom bình phục, cậu bé đã ra viện và đi học trở lại. Một món quà bọc kín trong hộp được Jack nhờ một bạn trong lớp gửi lại cho Tom. Tom cầm hộp quà trên tay đầy tò mò và cậu mở hộp quà ra, bên trong là một thanh kẹo socola và một đóa hồng bằng thủy tinh kèm với một bức thư:

"Tom, Tớ rất tiếc về những việc đã xảy ra....

Dù sao thì gia đình tớ cũng phải chuyển nhà và tớ muốn tặng cho cậu món quà sinh nhật mà cậu thích nhất, nhưng không ngờ đã làm cậu mất vui, vì vậy tớ sẽ gửi một món quà khác cho cậu.

Mong cậu sớm bình phục và mãi mãi là bạn thân của tớ. Jack".

Sao? Vậy có nghĩa là gì? Món quà không phải do bố gửi tặng sinh nhật mình sao? Bao nhiêu ý nghĩ cứ cuộn lấy đầu óc cậu bé và cuối cùng cậu nhận ra mình đã trách nhầm Jack một cách vô cớ. Rõ ràng Jack rất tốt với mình, đã đem đến cho mình 1 buổi sinh nhật vui vẻ, tặng quà cho mình nhân ngày sinh nhật. Chắc hẳn bố không thể mua một món quà đắt giá như thế cho mình được, đã bao lâu nay bố có về với hai mẹ con mình đâu, nên chắc chắn lại càng không nhớ tới ngày sinh nhật của mình. Ôi, tất cả đều do lỗi mình. Mình thật hồ đồ khi trách oan cho Jack.

Giờ đây Tom mới hiểu thế nào là tình bạn. Nó thật đẹp nhưng cũng mỏng manh như thủy tinh, nếu ta không nâng niu cẩn thận và vô tình đánh rơi, nó sẽ vỡ tan không thể hàn gắn lại được. Jack là người bạn thân nhất của mình, giờ đây cậu ấy đã ra đi cũng như người cha đáng kính của mình vậy, cả hai đều sẽ ra đi không trở lại...

Gặp gỡ thần tượng

Mọi chuyện bắt đầu khi tôi và Liz nghe nói Nick Cooper, thần tượng của cả hai đứa sẽ tới thị trấn để quay phim. Và đoàn làm phim còn thông báo họ cần tuyển người làm việc bán thời gian.

Ngày hôm sau tôi và Liz chạy tới đăng ký xin việc ở đoàn làm phim.

- Nếu họ chỉ nhận một trong hai đứa thì sao? – Liz bồn chồn.
- Không đâu – Tôi an ủi – Mà nếu thế thì bọn mình sẽ từ chối nhé!

Và hai đứa đã cùng chìa ngón út, ngoắc vào nhau. Tối hôm đó điện thoại nhà tôi reo vang.

Tôi gần như bay ra chỗ cái điện thoại:

- Alô? – Tôi nói. Một giọng phụ nữ hỏi liệu tôi có thể đến giúp việc cho đoàn làm phim ngay ngày mai được không. Khi tôi đặt máy và nhảy tung lên, mẹ nói:

- Con gọi cho Liz đi, nó sẽ rất vui đấy! Và tôi chợt nhận ra trên đường đến gặp "chàng trai trong mơ", tôi có thể mất người bạn thân nhất của mình. Tôi lấy hết can đảm gọi cho Liz.

- Cậu có nói là cậu sẽ không nhận trừ khi tớ làm cùng không? - Liz hồi hộp hỏi?

Tôi im lặng một giây:

- Thực ra thì... - Tôi lúng túng - Tớ cũng...
- Tớ hiểu rồi! - Liz nói và đập máy luôn. Tôi ngồi thừ ra.

Sáng hôm sau, tôi dậy sớm, chải tóc và trang điểm, nhưng không hiểu sao lòng không vui tí nào. Khi đến nơi, tôi biết mình được nhận công việc phục vụ ăn trưa cho đoàn làm phim.

Vừa gói bánh Sandwich, vừa pha nước chanh, tôi vừa liếc mắt khắp nơi để tìm Nick Cooper.

- Ôi dào, anh ấy có bao giờ đến đây trước buổi chiều đâu! Anh ấy là ngôi sao mà! – Cô gái làm cùng tôi giải thích.

Khi bữa ăn trưa bắt đầu, tôi bận túi bụi đến mức không để ý thấy một anh chàng cực kì đẹp trai, đội chiếc mũ rộng vành đang đứng cạnh bàn.

- Bánh sandwich gà nướng của tôi đâu? – Tôi nhìn lên. Trời đất. Nick Cooper! Tôi như bị thôi miên bởi đôi mắt xanh biếc của anh.

- Này cô, tôi không rảnh cả ngày đâu nhé! - Nick bắt đầu nổi cáu.

Bánh gà nướng, bánh gà nướng... Tôi lục tung cả hộp bánh sandwich để tìm một cái bánh thịt gà và đưa cho Nick, hai má nóng bừng như lửa.

- Đây là bánh gà với rau! - Anh ta vừa nói vừa rút một cái bánh mì y hệt như thế - Cô nhìn kỹ đấy nhé, đây-là-bánh-mì-gà-nướng! Dân thị trấn nhà quê này thật là... Nick nhún vai và bỏ đi.

Cả buổi chiều trôi qua, tôi chỉ lặng lẽ dọn dẹp, thậm chí còn hơi thấy hài lòng khi biết anh ta quay cảnh cưới ngựa và bị ngã hai lần. Hết giờ, tôi tới bể bơi nơi Liz đang bán hàng trong kiốt, công việc mùa hè của nó. Tôi gọi to:

- Liz!

Liz vừa nhìn thấy tôi đã quay đi, chỉ đáp:

- Gì thế?

- Tôi chỉ muốn nói là tôi đã thôi việc rồi!

Liz ngẩng lên nhìn tôi:

- Thật không?

Tôi gật đầu, nói thêm:

- Bởi Nick không phải là một anh chàng đáng để tôi và cậu giận nhau đâu! Cho tôi xin lỗi nhé! Liz im lặng. Nhưng khi vừa quay đi, tôi nghe tiếng Liz gọi to:

- Này, tối nay gọi điện cho tôi nhé! Tôi muốn biết tại sao anh ta không đáng để bọn mình giận nhau! – Và Liz mỉm cười.

Tôi nhận ra rằng đây cũng là một kết thúc có hậu, có thể không phải là kiểu chàng nổi tiếng yêu một cô gái bình thường, nhưng là kiểu kết thúc khi mà bạn làm mọi sự rồi tung lên, và bạn vẫn có cơ hội làm lại từ đầu.

Một điều nhỏ

Một ngày kia, Mark đang trên đường từ trường trở về nhà sau buổi học. Dọc đường, Mark thấy một cậu bé cũng trạc tuổi như mình đang đi phía trước làm rớt bọc đồ mang trên vai, trong đó rơi ra rất nhiều sách vở, còn có cả hai cái áo len, một đôi găng tay, một cây gậy chơi bóng chày và một máy thu băng.

Mark giúp cậu ta nhặt các thứ vung vãi trên đường. Và do cả hai cùng đi một hướng nên Mark mang giúp cậu ta một ít đồ đạc. Vừa đi vừa nói chuyện, Mark được biết cậu ta tên Bill, rất mê các trò chơi điện tử, đang gặp phải rất nhiều rắc rối (học dở tệ) với các môn học ở trường, và vừa chia tay bạn gái.

Theo con đường họ đến nhà Bill trước, Mark được cậu ta mời vào nhà uống nước và xem một số bộ phim truyền hình. Buổi trưa hôm đó trôi qua tương đối dễ chịu với những trận cười đùa nho nhỏ và nói chuyện tâm tình.

Từ đó cả hai tiếp tục gặp nhau, thỉnh thoảng ở trường hoặc cùng đi ăn trưa... Rồi cả hai cùng đậu tốt nghiệp cấp II, cùng vào một trường cấp III và vẫn giữ mối quan hệ bạn bè trong suốt nhiều năm sau đó.

Khi những năm dài đăng đẳng ở trường trung học kết thúc, ba tuần lễ trước ngày tốt nghiệp, Bill bảo rằng cậu có chuyện cần nói với Mark. Bill nhắc lại cái ngày cách đây nhiều năm khi họ lần đầu tiên gặp nhau trên đường đi học về.

"Có bao giờ cậu tự hỏi vì sao tớ mang quá nhiều thứ về nhà vào ngày hôm đó không?", Bill hỏi và rồi tự trả lời: "Bữa đó tớ dọn dẹp sạch sẽ ngăn tủ cá nhân tại trường vì tớ không muốn để lại một đồng hồ hỗn độn cho người sử dụng sau mình. Tớ đã đánh cắp một số thuốc ngủ của mẹ và hôm đó là lúc tớ đang trên đường về nhà để tự tử.

Nhưng sau khi gặp cậu, nói chuyện cười đùa với cậu, tớ đã nhận ra rằng nếu tự giết chết mình, tớ sẽ mất cơ hội vui đùa như chúng ta đã có và sẽ còn mất rất nhiều cơ hội sau đó nữa. Cậu thấy đấy Mark, khi cậu giúp tớ nhặt những đồ vật rơi vãi trên đường ngày hôm đó, thật ra cậu đã giúp tớ nhiều hơn thế nữa. Cậu đã cứu cuộc đời tớ".

Câu chuyện về những hòn bi

Ngày xưa ngày xưa, một cậu bé ngốc nghếch bỗng nhiên có được một túi đầy những viên bi đẹp tuyệt vời. Cậu rất đặc ý về những viên bi, luôn nghĩ về chúng nhưng lại không lấy nó ra chơi hay chia sẻ niềm vui với bạn bè.

"Ngốc" ngày ngày lôi những viên bi ra khỏi túi, ngồi đếm đi đếm lại, ngắm nghía rồi lại cất vào. Rốt cuộc, những viên bi chẳng bao giờ được sử dụng như công dụng vốn có của nó là dùng để chơi đùa với chúng bạn. Lúc nào "ngốc" cũng kè kè túi bi bên mình.

Gần đây có một cậu bé khôn ngoan, "Khôn ngoan" ước ao có được một túi đựng đầy những viên bi. Chính vì thế nên "khôn ngoan" đã cố gắng làm việc thật chăm chỉ để kiếm tiền, và đầu tiên cậu mua một chiếc túi thật đẹp dùng để đựng những viên bi. Ngay cả khi chưa dành dụm đủ tiền để mua bất kỳ một viên bi nào, "khôn ngoan" vẫn tin tưởng rằng mình sẽ có được một túi đầy những bi. "Khôn ngoan" giữ gìn cái túi thật cẩn thận và mơ rằng một ngày nào đó nó sẽ đầy những viên bi và cậu có thể đem ra chơi cùng các bạn.

Ý nghĩa thực sự của cuộc sống là ở chỗ dám hành động

(K.Marx)

Còn "Ngốc" thì ngày càng cảm thấy chán với việc đếm bi nên không thèm ngó ngang gì đến chiếc túi đựng bi của mình nữa. Rồi đến một ngày chiếc túi bị thủng một lỗ dưới đáy mà "ngốc" không hay biết. Thế là, ngày qua ngày, một cách lặng lẽ những viên bi cứ rơi ra khỏi túi bi của "Ngốc", từng viên, từng viên một.

Những viên bi từ túi của "Ngốc" rơi ra nằm lán lóc trên mặt đất và chẳng bao lâu được "khôn ngoan" nhìn thấy. "Khôn ngoan" mừng rỡ nhặt chúng lên và cho vào cái túi đã dành sẵn của mình. Chẳng mấy chốc, túi bi của "khôn ngoan" đầy lên và dĩ nhiên túi bi của "ngốc" vơi đi.

Bây giờ thì "khôn ngoan" có thể gọi chúng bạn đến cùng chia sẻ niềm vui được chơi bi. Và cậu cũng không quên giữ gìn túi bi một cách cẩn thận. Còn "Ngốc" tội nghiệp bởi vì quá ích kỉ và bất cẩn nên đã đánh rơi tất cả số bi của mình. Cuối cùng cậu ta phải quăng luôn cả cái túi.

Donna và Claudia

Donna là chị của tôi, ai nhìn thấy chị ấy lần đầu tiên cũng phải thốt lên: "Xinh đẹp". Khi Donna học trung học, với mái tóc dài, vàng óng và đôi mắt xanh trong veo, có cả tá những anh chàng lẻo đẹo đi theo chị ấy mỗi ngày. Mỗi sáng, Donna chải tóc thật mượt và xịt dầu cho nó bóng sáng lên. Mỗi tối, Donna nhận được rất nhiều cuộc điện thoại và ngày lễ nào, chị ấy cũng nhận được rất nhiều hoa. Chính vì thế, bố mẹ tôi luôn để mắt kĩ càng đến những anh chàng táo tợn tìm đến tận nhà tôi. Một ngày thứ bảy, một anh chàng mời chị ấy đi chơi công viên giải trí cùng với nhóm bạn. Lúc đầu, bố mẹ tôi không đồng ý, nhưng Donna nài nỉ mãi và hứa sẽ về nhà trước 11h. Khoảng gần 11h, chuông điện thoại reo. Mẹ nghe điện, nấc lên một tiếng rồi ngồi khụy xuống ghế. Donna bị tai nạn ô tô, vì anh chàng lái xe phóng quá nhanh do sợ về muộn. Bố mẹ tôi lao ra cửa, chỉ kịp dặn tôi và em Teri phải ngồi yên ở nhà. Mọi sự tệ hại hơn chúng tôi nghĩ. Da đầu của chị Donna bị bong từng mảng, chảy nhiều máu và các bác sĩ phải cạo đi toàn bộ mái tóc. Bác sĩ nói với bố mẹ tôi rằng có thể Donna sẽ không vượt qua được đêm đó. Bố mẹ tôi vừa khóc, vừa thu mái tóc dài vàng óng của Donna vào một chiếc túi để mang về.

Nhưng Donna đã vượt qua được đêm đó. 7h sáng hôm sau, tôi và Teri được vào thăm. Donna bị quần băng trắng xóa trên đầu, hơi thấm máu, mặt nhợt nhạt và trầy xước hết cả. Chị với tay, chạm vào mái tóc dài màu nâu của tôi và khóc.

Donna nằm viện hai tuần. Rất nhiều bạn bè đến thăm chị ấy, đặc biệt là chị Claudia, hầu như ngày nào chị cũng đến. Bố mẹ tôi không ưa Claudia lắm, vì chị ấy vội vàng và quá thẳng thắn. Ngày thường, Claudia cũng ngại và ít đến nhà tôi, nhưng từ khi Donna nằm viện, chẳng hôm nào chị ấy vắng mặt.

Donna trở về nhà và không còn chút tóc nào cả. Tôi nghĩ chị ấy đã bị khâu đến cả trăm mũi, trên đầu, trên trán và giữa hai lông mày. Chị không thể chải tóc mỗi buổi sáng được nữa. Rồi Donna trở lại trường. Tôi không biết những con người vô tâm ở đâu ra, những rõ ràng là họ có tồn tại. Có nhiều cô gái trong lớp Donna giật mũ chị ấy đội để cười nhạo.

Donna không kể chuyện đó cho ai, song Claudia vẫn biết. Donna đi đâu là Claudia có mặt. Không biết Claudia có vẻ "khó chơi" hay sao, mà từ lúc Claudia đi theo, chẳng ai dám trêu Donna nữa.

Một chiều thứ bảy, Claudia gọi điện rủ Donna đến nhà chơi. Bố mẹ tôi không muốn Donna đi, không chỉ vì họ không thích Claudia, mà còn do quá sợ những gì đã xảy đến với Donna. Nhưng Donna vẫn thế, không ai buộc được chị ở nhà.

Claudia có một điều đặc biệt dành cho Donna: chị ấy mở cửa với một cái mũ trùm. Claudia đã cạo sạch mái tóc dài màu nâu của mình, và dẫn Donna đi mua tóc giả. Hai chị đội hai mái tóc giả màu vàng y hệt nhau. Trông xa, họ như hai chị em sinh đôi vậy. Donna và Claudia đội hai mái tóc giống hệt nhau ấy suốt một năm, cho đến khi tóc họ đủ dài.

Cuối cùng, chị tôi cũng tốt nghiệp trung học, rồi tốt nghiệp đại học và đã đi làm được 8 năm. Trong suốt 15 năm đó, chị ấy vẫn có người bạn thân nhất: Claudia.

Vì chúng ta quan trọng cho nhau!

Bạn thường bảo tôi là kẻ rắc rối, ưa chuyện và... lãng nhách.

Tôi thường bảo bạn là kẻ bướng bỉnh, khô khan và... lãng xẹt.

Chúng ta thường bảo nhau thật điên khùng khi cố giải bài toán: "Nên tiếp tục không?".... Tối qua nghĩ đở cả tóc tôi đã tìm ra đáp án rồi đây - rằng: "Có! Vì chúng ta quan trọng cho nhau! ". Không tin à? Tôi chứng minh cho xem này:

1) Chúng ta cùng ngắm nghía bông hoa thủy tinh này vào một ngày rất đặc biệt, nhớ không? Tôi chưa từng chủ động vỗ vai ai, thế mà tôi đã làm điều đó với bạn! Chúng ta cùng từ chối chọn thời gian và địa điểm cho lần hẹn tiếp theo. Nhưng mỗi khi tôi đến thì bạn luôn ở đấy và tôi biết đó không chỉ là sự tình cờ... Vì chúng ta quan trọng cho nhau!

2) Chúng ta đều ghét bỏ sự thua cuộc và tôn thờ sự chiến thắng. Chúng ta tin vào khả năng thay đổi người khác của mình đến nỗi không ai dám nghĩ mình là kẻ thua cuộc. Càng không dám nhận mình là người chiến thắng - bởi đâu có ai muốn hạ gục đối phương! "Đau hần, tội nghiệp!"

Chà, rắc rối quá hả? Rốt cuộc ai thắng, ai thua? Thôi, rạch ròi mà làm chi khi tay bắt, mặt mừng cả rồi, nhỉ?

Tóm gọn là thế này, vì chúng ta quan trọng cho nhau!

3) Tôi ghét ghê cái giọng "đặc sản" của bạn, vùng đất "hiếm người tốt" nơi bạn sinh ra, và cả những sở thích "quái chiêu" bạn có... Trời ạ! tôi không thích tất cả những gì thuộc về bạn. Thế mà tai tôi vẫn muốn nghe bạn nói thật nhiều, mắt tôi vẫn muốn xem phong cảnh quê bạn và thỉnh thoảng tôi vẫn cười bọn con trai vì họ có những sở thích không giống bạn? Bạn cũng chẳng ưa bọn con gái nam tính đùng đùng như tôi, lý sự cùn như tôi, "chẳng hiểu gì về điện mà cũng đòi sửa ống nước" như tôi, và cả không biết mắc cỡ như tôi... Thế mà mãi vẫn chưa thấy bạn rời xa tôi, ít nhất là cho đến lúc này!

Quái thế nhỉ?

À, là vì chúng ta quan trọng cho nhau!

4) Người ta thường dùng hai chữ "hiếu nhau" để diễn tả một mối quan hệ tốt đẹp. Nhưng tôi thì chẳng biết gì về hai chữ ấy cả. Tôi chỉ biết rằng bạn có thể làm tôi cười dù nước mắt đang vòng quanh, bạn gỡ hộ tôi những nút thắt khó chịu tôi mắc phải, bạn lắng nghe tôi ngay cả khi tôi nói những điều nhảm nhí nhất! Bạn làm tôi nhẹ hẫng chỉ bằng một câu nói: "Khi bạn có chuyện tôi thấy như tôi có chuyện vậy!"

Tôi tự hỏi - tôi có cần cho bạn? Tôi cũng không biết nốt. Chỉ muốn nói với bạn rằng: "Mỗi khi bạn có chuyện buồn tôi cũng thấy như tôi có chuyện buồn vậy! ". Này này, đừng có bảo tôi bắt chước đấy, chỉ vì cảm giác giống nhau thì cách diễn đạt cũng giống nhau thôi. Và còn vì chúng ta quan trọng cho nhau!

5)

6)

7)

.....

Có ai đó nói rằng, khoảng cách xa nhất không phải là sống và chết, mà là ở gần nhau lại không hiểu nhau.

Còn tôi nói rằng, khoảng cách gần nhất không phải là một đốt ngón tay, mà là nụ cười trong mắt khi nghĩ về nhau.

Thế nên, dẹp cái thời gian và khoảng cách kia sang một bên đi nhé - Biết vì sao không?
VÌ CHÚNG TA QUAN TRỌNG CHO NHAU!!!

"Gần đây cuộc sống tốt không?"

Đã bao lâu rồi chúng ta chưa nói ra câu này? Dù với bạn bè hay nói với chính mình đều tốt cả!

Khi câu này được nói ra sẽ luôn khiến cho người nghe phải đặt công việc sang một bên và từ từ nghĩ về những việc đã xảy ra gần đây! Nó cũng làm cho người nghe cảm nhận được sự quan tâm của chúng ta.

Bạn có bao nhiêu bạn bè chưa liên lạc?

Bạn không liên lạc, không muốn liên lạc hay nghĩ rằng họ đã quên bạn là ai?

Hà tất phải biết người khác nghĩ như thế nào? Chỉ cần bạn nghĩ tới họ, còn quan tâm đến họ và vẫn xem họ như một người bạn là đủ!

Vậy thì, người luôn quan tâm đến bạn bè chẳng lẽ lại quên quan tâm đến chính mình?

Nếu bạn đang cảm thấy buồn, hãy pha một bình trà rồi ngồi xuống, lắng nghe tiếng nói của chính trái tim và tự hỏi: "Gần đây cuộc sống tốt không?".

Bạn còn đợi gì nữa mà không gọi điện đến người mà bạn nghĩ tới nhân dịp lễ tết hay sinh nhật và nói: "Này, lâu lắm rồi không gặp, gần đây bạn thế nào, cuộc sống tốt không?".

Đặc ân của bè bạn

Đôi khi ai đấy chợt đến trong cuộc đời bạn và lập tức bạn nhận ra hình như họ có ý định gì đó, chẳng hạn như dạy bạn một bài học, hoặc giúp bạn hình dung ra bạn là ai, hoặc muốn trở thành người như thế nào.

1. Những khoảnh khắc nào đó

Đôi khi trong cuộc sống, có những chuyện xảy đến với bạn dường như rất khủng khiếp, rất đau đớn và đầy bất công... Nhưng ở mặt ngược lại, bạn nhận ra rằng nếu không vượt qua được những trở ngại đó, bạn sẽ chẳng bao giờ nhận ra khả năng và sức mạnh tiềm tàng, ý chí mạnh mẽ hay một trái tim tràn đầy nhiệt huyết.

Mọi việc đều xảy ra theo cái lý của nó. Chẳng có điều gì xảy ra tình cờ hay may mắn cả. Tất cả chỉ để thử thách sự chịu đựng của tâm hồn bạn. Nếu không cuộc đời bạn sẽ như một con đường phẳng, trơn tru, an toàn, thoải mái nhưng hết sức vô vị và buồn chán.

2. Một người bạn có ảnh hưởng đến cuộc sống của bạn

Những thành công và thất bại bạn đã trải qua đều có thể làm nên tính cách của bạn, và bạn có thể rút kinh nghiệm từ những kỉ niệm, có thể là chua xót, nhớ đời nhất.

Nếu có ai đó làm tổn thương bạn hay làm con tim bạn tan nát thì bạn nên tha thứ cho họ. Vì họ đã cho bạn một bài học về niềm tin và sự thận trọng khi thổ lộ lòng mình với người khác. Nếu một ai đó yêu thương bạn thì bạn nên yêu thương lại họ vô điều kiện, vì không chỉ họ yêu thương bạn mà còn vì họ dạy bạn biết yêu thương và trải lòng mình với những điều dường như nhỏ nhất.

3. Hãy để mỗi ngày trôi qua một cách ý nghĩa

Đón nhận những khoảnh khắc bạn có. Từ đó nắm lấy những gì có trong tầm tay bạn bởi vì có thể chẳng bao giờ bạn được gặp lại nó lần nữa.

Hãy tự nhủ với lòng rằng mình là một cá nhân tuyệt vời và tự tin, bởi nếu bạn không tin vào bản thân thì chẳng còn ai có thể tin bạn được. Hãy tận hưởng từng khoảnh khắc trong cuộc sống này, bởi khi bạn được sinh ra thì đã là một điều may mắn.

Lung linh trong từng câu chúc

1. Đừng xem trọng bề ngoài - bề ngoài có thể đánh lừa ta. Đừng xem trọng sự giàu sang - vì nó có thể mất dần. Hãy đến với người biết làm bạn cười, vì chỉ có nụ cười mới biến một ngày ảm đạm thành tươi sáng. Chúc bạn tìm được một người như thế.

2. Tặng bạn niềm vui để bạn ngọt ngào, tặng bạn nụ cười để bạn rạng rỡ, tặng bạn nhiều điều tốt lành để bạn mãi là người bạn thân yêu của mình!

3. Người bạn tốt nhất là người có thể ngồi với bạn ngoài biển, trên một cái xích đu, tuyệt nhiên yên lặng để rồi khi bạn đi, bạn cảm thấy như vừa có một cuộc chuyện trò thú vị nhất. Chúc bạn quen thật nhiều người bạn như thế!

4. Khi một cánh cửa hạnh phúc đóng lại thì một cánh cửa khác mở ra, nhưng dường như chúng ta cứ ngắc mãi cánh cửa đóng mà không hề nhận ra cái kia đang mở. Tôi chúc những ngón tay bạn chạm được vào cánh cửa đang mở ấy!

5. Một lời nói bất cẩn có thể gây ra tranh chấp. Một lời nói cay nghiệt có thể làm hỏng cả một cuộc đời. Một lời nói đúng lúc có thể giải tỏa sự căng thẳng. Một lời yêu thương có thể hòa giải mọi bất hòa. Chúc bạn có tài ăn nói đặc biệt nha.

6. Hạnh phúc chỉ được cảm nhận khi ai đó thật sự trải qua đau khổ, những ai đã tìm kiếm và cố gắng tìm kiếm. Bởi vì chỉ có họ mới đánh giá đúng tầm quan trọng của những ai đã chạm vào cuộc đời họ. Tôi chúc bạn sẽ không phàn nàn khi tôi có cố gắng đến gần bạn.

7. Chỉ cần một phút để phải lòng ai đó, một giờ để thích và một ngày để yêu, nhưng cần đến cả một đời để lãng quên. Tôi ước gì tôi luôn phải lòng bạn, vì tôi không muốn bị lãng quên.

Trong mỗi cuộc đời

- Trong mỗi cuộc đời, một cơn mưa nhỏ sẽ rơi nhưng nếu có một người bạn, bạn sẽ chịu đựng được tất cả, vì người bạn ấy sẽ như cây dù che trên đầu bạn và giúp bạn nghĩ đến những ngày nắng ấm.

- Trong mỗi cuộc đời, có một ngày nào đó sẽ yếu nắng mặt trời, nhưng nếu có một người bạn, dẫu trời nắng có yếu đi cũng không sao. Bởi vì, bạn có thể chia sẻ những khoảng thời gian ảm áp với một người bạn - điều ấy rất quan trọng. Vì bạn có thể nói chuyện và đi dạo cùng nhau, hoàn toàn không lo âu khi tay trong tay...

- Trong mỗi cuộc đời sẽ có một cơn gió nhẹ tạt ngang qua, nhưng nếu có một người bạn - người có thể đi cùng đường với bạn - bạn sẽ được hướng dẫn chọn lựa nẻo đường nên đi... Bởi người bạn ấy sẽ bày tỏ quan điểm của họ và thêm vào đó một tiếng nói mới.

- Trong mỗi cuộc đời, một người bạn sẽ đến với bạn, bạn sẽ thấy mình được quan tâm và sẻ chia...

Tình bạn như ngọn lửa hồng trong không gian giá lạnh.

Nguy Nguy

Những người bạn mãi mãi

Miễn là chúng ta còn kí ức thì ngày hôm qua vẫn còn tồn tại.

Miễn là chúng ta còn hy vọng thì ngày mai vẫn chờ đợi.

Miễn là chúng ta có tình bạn thì không ngày nào là lãng phí.

Tình yêu như chơi đàn dương cầm, lúc đầu bạn phải học thuộc lòng và thể hiện từ con tim.

Có một vài điều mà chúng ta không bao giờ muốn buông ra.

Có những người mà chúng ta không bao giờ muốn để lại phía sau.

Nhưng hãy nhớ rằng điều đó không phải là sự tận cùng của thế giới.

Những sự hối tiếc lớn nhất trong cuộc sống của chúng ta là những cuộc mạo hiểm mà chúng ta không dám thực hiện. Nếu bạn nghĩ tới điều gì đó sẽ khiến cho mình hạnh phúc, hãy theo đuổi nó. Đừng quên bạn chỉ sống một lần mà thôi!

Sự tan vỡ của con tim sẽ tồn tại lâu như bạn muốn nó tồn tại và cắt sâu vào cõi lòng như bạn cho phép nó cắt. Vấn đề là không phải làm thế nào để sống sót mà chính là chúng ta học được gì từ những chuyện xảy ra.

Tình yêu thật sự không có một kết thúc có hậu bởi tình yêu thật sự không bao giờ kết thúc.

Nhiều người sẽ bước vào và bước ra cuộc đời bạn nhưng chỉ có những người bạn chí cốt mới thực sự để lại dấu chân trong tim bạn. Một tình yêu thật sự không bao giờ đánh mất sự hy vọng, luôn tin nơi những lời hứa của tình yêu. Bất kể thời gian bao lâu và quãng đường bao xa.

Một người bạn bình thường sẽ nói: "hello". Một người bạn thân sẽ thêm câu: "Bạn khỏe không?".

Còn một người bạn thực sự sẽ thêm câu: "Mình có thể giúp bạn gì không?"

Rất nhiều người muốn đi chung trên chiếc xe Mercedes với bạn, nhưng điều bạn cần là ai đó sẽ cùng đi xe buýt với bạn khi chiếc Mercedes ấy không còn nữa.

Khi sự đau khổ đến, chúng ta không có quyền hỏi rằng: "Tại sao chuyện này xảy đến với tôi?". Trừ khi chúng ta cũng hỏi câu hỏi đó ở mỗi khoảnh khắc hạnh phúc mà chúng ta có.

Công thức của tình bạn: "Một muỗng của sự chia sẻ, hai muỗng của sự quan tâm, một muỗng cho sự tha thứ, trộn tất cả những thứ này lại với nhau... sẽ tạo nên những người bạn mãi mãi".

Ai đó không yêu bạn theo đúng cách mà bạn mong muốn, không có nghĩa là người đó không yêu bạn với tất cả những gì họ có.

Để khám phá những đại dương mới bạn phải rời mắt khỏi bờ biển.

Những người bạn giống như những ngôi sao, không phải lúc nào bạn cũng nhìn thấy chúng, nhưng bạn biết rằng chúng ở đó.

Khi tôi nhìn lại quá khứ của mình, tôi nhớ đến những giọt nước mắt mà tôi đã khóc, những câu chuyện vui mà tôi đã cười. Những điều tôi có được và những điều tôi đã đánh mất. Nhưng có một điều mà tôi không bao giờ hối tiếc, đó là ngày bạn trở thành bạn của tôi!

Chiến thắng!

Mẹ tôi kể cho chúng tôi câu chuyện này vào ngày hôm sau của Ngày hội thể thao. Kenneth là học sinh tiểu học. Cậu đã rất hào hứng và nôn nóng được tham gia Ngày hội Thể thao. Trên khán đài, ba mẹ cậu đứng dõi theo đầy hi vọng. Dưới đường thi đấu, Kenneth

chạy, và thắng cuộc. Cậu bé rất tự hào về dải ruy băng đeo chéo ngực và những tiếng chúc mừng từ đám đông.

Rồi Kenneth bước vào chặng đua thứ hai. Nhưng ngay ở mức đến, khi đáng lẽ sắp sửa chiến thắng một lần nữa, thì cậu dừng lại, đứng vào một bên đường đua. Ba mẹ cậu sau đó đã hỏi, rất nhẹ nhàng: "Sao lúc đó con lại làm vậy, Kenneth? Nếu con tiếp tục chạy, con sẽ thắng nữa mà?".

Kenneth trả lời, hết sức ngây thơ: "Nhưng mẹ ơi, con đã có một dải ruy băng rồi. Billy thì chưa có dải nào".

Hoa xương rồng

Trong một khu vườn nọ, cây cảnh và các bông hoa đang trò chuyện với nhau. Hoa hồng kiêu ngạo cứ cố vươn cao lên khoe những cái gai đầy kiêu hãnh một cách ngạo mạn:

"Tôi thật sự không hiểu sao các bạn lại chỉ có vài cánh hoa trông thật mềm yếu, phải kiêu hãnh gai góc như tôi thì mới kiêu sa chứ".

Các loài hoa khác cũng thấy thật sự hoa hồng rất đẹp và lại mạnh mẽ, và loài hoa nào cũng cảm thấy sao mình thật xấu xí trước vị công chúa xinh đẹp này. Nên chúng thay nhau khen ngợi vẻ đẹp của hoa hồng. Hoa hướng dương: "Ôi, nhìn kìa, cánh hoa của chị sao lúc nào cũng thật quyến rũ, giọt sương nào may mắn được đọng lại trên cánh của chị thể kia..., giống những viên kim cương... thật đẹp". Thược dược cũng tấm tắc: "Chà, em ước gì cũng có được sự kiêu sa của chị, có được những chiếc gai mạnh mẽ kia...". Lũ cỏ dại thì ngược nhìn lên đầy ngưỡng mộ: "Ông trời sao bất công quá, tại sao chị ấy đã có nhan sắc, lại có được thêm những cái gai đầy sức mạnh thể kia nhỉ? Còn chúng ta sao mãi cũng không được một góc nhan sắc và hương thơm của chị ấy? Cứ như thế ngày qua ngày, chúng thi nhau ca ngợi hoa hồng, khiến nó vốn đã kiêu ngạo nay lại càng chẳng coi ai ra gì, luôn tự cho mình là bông hoa đẹp nhất vườn và được cậu chủ chăm sóc kỹ nhất.

"Các chị ơi, hình như vườn chúng ta sắp có một loại hoa mới đấy, hồi nãy em thấy cậu chủ chở về một cây gì lạ lắm".

"Xì... cái lũ ấy bao giờ mới xinh đẹp bằng Tôi chứ". Hoa hồng bĩu môi.

Lũ hoa im bật vì thấy cậu chủ đang tiến lại từ góc vườn, trên tay cậu là một chậu hoa, ồ không phải là hoa, là cây gì thế nhỉ? Các loài hoa thật sự ngạc nhiên vì chưa gặp loại cây này bao giờ. Một loại cây sao không thấy bông hoa nào mà mình đầy gai góc, lại sần sùi và trông xấu xí thô lỗ nữa.

"Chào các bạn" cái cây lạ ấy đánh tiếng chào vườn hoa khi cậu chủ trở vào trong nhà. "ha...ha...", hoa hồng cười lớn, sao trông cậu xấu xí thế nhỉ, eo ôi nhìn kìa, chả có cái cánh nào, toàn gai góc trông kinh quá".

"Hi..hi... Mình là xương rồng mà bạn, hiếm ra hoa lắm bạn ạ, đừng chê những cái gai xinh xắn của mình nhé, đó là điểm đặc biệt của họ hàng nhà mình đấy. Bạn không biết đó thôi, nhờ những chiếc gai này mà họ hàng nhà mình di chuyển được qua nhiều nơi mà không hề bị héo hay chết đâu."

"Hừ, tớ chẳng hơi đâu nói chuyện với những đũa xấu xí như cậu". Hoa hồng quay lưng đi sẫm se những cánh hoa đỏ rực của mình dưới ánh mai.

Nhờ tính thân thiện, xương rồng làm quen với bạn bè trong vườn rất nhanh, và vì ai cũng muốn nghe những câu chuyện về các nơi cậu từng đi qua, hay được nghe bạn bè xương rồng kể. Chỉ có hoa hồng dần dần chẳng ai còn muốn chơi với nó nữa, xương rồng thì vẫn muốn được kết bạn với mọi người, cả hoa hồng. Nó gọi: "Hoa hồng ơi, lại đây chơi chung nào".

"Gì cơ, ta mà lại đi chơi với lũ xấu xí chúng mày ư? Ta đẹp như thế này cơ mà".

"Sao bạn lại nói vậy, trong chúng ta ai cũng có những vẻ đẹp của riêng mình, không ai là xấu xí cả". Xương rồng ôn tồn trả lời.

"Phải đấy, nhờ xương rồng mình mới biết chỉ có loài hướng dương bọn mình mới là bạn thân của Mặt trời đấy".

"Còn nhờ chúng em mà có thể nuôi lớn được lũ trâu bò đấy nhé". Bọn cỏ đại lên tiếng.

"Còn gì cao quý hơn tình mẫu tử, thế mà mình được làm biểu tượng của thứ tình cảm thiêng liêng ấy đấy nhé". Hoa cúc vốn trầm lặng cũng cất lời.

"Phải rồi các bạn ạ, chúng ta đôi lúc ngưỡng mộ cái đẹp của người khác mà không biết rằng bản thân mình cũng có những cái đẹp không ai so sánh bằng, chính những cái rất riêng đó đã làm nên vẻ đẹp riêng của mỗi người. Nhưng nếu chỉ đẹp một mình đơn độc thì cũng sẽ mau tàn lụi và không hoàn hảo, nếu các bạn đoàn kết thì sẽ tạo một vẻ đẹp muôn màu muôn vẻ và rực rỡ hơn bất cứ vẻ đẹp nào khác."

Hoa hồng dường như đã cảm nhận được lời nói của xương rồng thật sự ý nghĩa. Nó cảm thấy gần đây, sắc đẹp của mình đã bị giảm đi rất nhiều khi không còn được các bạn vây quanh và chơi cùng nó như trước nữa. Ngược lại những bông hoa trong vườn lúc này, khi cảm nhận được lời nói của xương rồng, nó nhìn kĩ các bông hoa trong vườn, cũng là các bạn của nó, sao bây giờ nó mới thấy họ cũng rất đẹp. Chẳng phải ai cũng quyến rũ kiều sa như nó, cũng có những loài hoa thật giản dị nhưng sao trông xinh thế. Các bạn của nó sao lại chơi với nhau vui vẻ và thân thiện được như vậy nhỉ?

Từ đó, hoa hồng biết lỗi và chơi với mọi người rất hòa đồng, và tất cả hoa trong vườn đều nhận ra hoa hồng nay còn đẹp hơn xưa rất nhiều, một vẻ đẹp đầm thắm và quý phái. Hoa hồng xứng đáng được phong là hiện thân của thứ tình cảm trong sáng nhất, đẹp đẽ nhất của con người-đó là tình yêu.

Lời xin lỗi lần thứ 100

Đó là ngày đầu tiên của năm học lớp 10, chúng tôi chỉ có một bài kiểm tra nên về rất sớm, và tôi gọi điện thoại cho cậu ấy:

- Cậu đến đón mình được chứ?

- Được, đợi mình 5 phút.

- Nhanh lên đấy nhé?

3 giờ chiều, tôi đợi mãi, ...5'..10'...15'... cuối cùng cậu ấy cũng tới.

- Cậu làm gì mà lâu thế, sao không ăn, không ngủ rồi tắm luôn đi!

- Mình xem một chương trình tivi.

Cái gì? Tivi? Tôi leo lên xe cậu ta và không nói gì trong suốt đoạn đường về nhà.

Và đó là lần đầu tiên cậu ấy xin lỗi tôi, nhưng tôi có cảm giác lời xin lỗi ấy không xuất phát từ trái tim, chỉ là lời nói cho qua thôi.

.... Tôi khóc òa lên khi cậu ấy xin lỗi lần thứ 59, rồi lần thứ 60, cậu ấy nắm tay tôi và xin lỗi, tôi có cảm giác cậu ấy có chuyện gì đó nhưng không nói với tôi.

Và tiếp tục, "mình xin lỗi" cho đến khi tôi không thể nghe thêm lời nào... Tôi đập máy và hét vào điện thoại, đó là lời xin lỗi thứ 99. Từ đó tôi và cậu ấy không gặp nhau nữa, nhiều khi nghe thấy điện thoại nhưng tôi không thấy đầu dây bên kia trả lời, tôi biết là cậu ấy đã gọi nhưng tôi vẫn không thèm để ý đến.

Đến một hôm khi không thể chịu thêm được tình trạng này, tôi đã đến trường cậu ấy, tôi ngó vào lớp nhưng không gặp cậu ấy, bạn cùng lớp nói là cậu ta đã vào bệnh viện. Tôi chạy nhanh nhất có thể để vào bệnh viện.

Chuyện gì vậy? Sao không gọi điện thoại cho mình, tôi vừa ngồi xuống bên cạnh cậu ấy và òa khóc, tôi khóc lạc cả giọng.

Cậu ấy lấy hết sức lực có thể và nói: "Mình xin lỗi", và cuối cùng cậu ấy nhắm mắt lại.

Tôi la toáng lên: "Đừng có mà xin lỗi, cậu mở mắt ra đi...". Tôi nắm chặt lấy tay áo cậu ấy và kéo. "Tại sao cậu lại xin lỗi, tại sao cậu không giải thích??? Đừng có xin lỗi..., cậu mà không mở mắt là tôi sẽ không bao giờ tha lỗi cho cậu đâu... không bao giờ".

Đó là lời xin lỗi thứ một trăm.

Cậu ấy đã thua trong cuộc chiến với căn bệnh ung thư máu... nhưng cậu ấy vẫn luôn sống trong trái tim của tôi... mãi mãi...

Và một tháng sau mẹ cậu ấy đưa cho tôi một hộp đựng những tờ giấy, trong đó ghi lại tất cả những lý do tại sao cậu ấy xin lỗi tôi.

"... Lần thứ nhất... mình không muốn đến trễ nhưng khi vừa bước ra khỏi nhà thì mình thấy chóng mặt quá, nhưng mình đã cố gắng đến gặp cậu, cậu tha lỗi cho mình nhé!"

"Lần thứ 2... "

"Lần thứ 3..." ... Lần thứ 100, là lời xin lỗi cậu ấy viết trước khi tôi đến bệnh viện.

"Mình xin lỗi, mình không muốn bỏ lại cậu một mình trên cuộc đời này nhưng một ngày nào đó sẽ khác đi, mình xin lỗi..."

Kèm theo đó là bức hình cậu ấy chụp trông xanh xao nhưng vẫn tươi cười.

Khi cậu ấy cần tôi nhất thì tôi không có ở bên cạnh, TIMMY - MÌNH XIN LỖI.

Người tử tế

Như một luồng hào quang, Laura và Sara bước vào phòng làm thủ tục. Mọi người xung quanh bất giác ngoái nhìn hai cô gái trẻ xinh đẹp. Họ ăn mặc khá chải chuốt nhưng gọn gàng, ăn nói lịch sự, dáng điệu khoan thai từ tốn nhưng nhanh nhẹn. Hẳn hai cô là sinh viên. Nếu lắng tai nghe có thể biết họ đang tranh cãi với nhau thế nào là người tử tế. Sara có vẻ là người hùng biện, cô thao thao giảng giải cho bạn. Trái lại, Laura nghe nhiều hơn nói.

Hai cô nhẩn nại đứng vào hàng chờ cân hành lý. Trong lúc chờ đợi họ tiếp tục cuộc nói chuyện đang dang dở. Những người xung quanh im lặng theo dõi cuộc tranh luận. Một vài người nhìn Sara với ánh mắt ngưỡng mộ. Quả là cô rất nổi bật với những lập luận sắc bén. Không khéo có ngày cô sẽ trở thành một thượng nghị sĩ tên tuổi hay nữ ứng cử viên cho chức tổng thống cũng nên?

Đến lượt Laura sau khi nhận hành lý đã được cột thẻ từ tay người nhân viên, cô đặt chiếc vali to tướng và cái túi xách tay nhỏ lên băng tải hàng. Chiếc băng tải cũ kỹ hơi dừng lại một chút rồi chậm chạp chạy tiếp. Một băng tải băng cao su run lên bần bật. Bất ngờ cái túi xách rơi khỏi băng chuyền, nhưng nó không lọt xuống đất mà rơi xuống băng tải phía dưới. Laura vội chạy theo, cúi người, thò tay vào phía dưới băng tải, cố với tới chiếc túi. Băng tải vẫn di chuyển, chiếc túi cứ trượt khỏi tầm tay Laura. Cô cứ chạy theo mãi tới gần cuối mới kéo được chiếc túi xách ra. Laura quay trở lại, mặt đỏ bừng, mồ hôi nhễ nhại. Sara cầu nhàu:

"Việc gì cậu phải làm thế cho mệt lại nguy hiểm. Người ta đã nhận hành lí của mình rồi thì họ phải chịu trách nhiệm. Mất mát hay hư hỏng họ phải đền".

"Nếu không lấy ra, tới đầu kia nó sẽ mắc kẹt, cả băng tải sẽ bị dừng lại. Chờ sửa xong mọi người sẽ chậm chuyển bay mất, vả lại mình cũng đâu có sao". Laura hỗn hển giải thích.

Món quà của cô tiên

Hai cậu bé đang chơi trên sân vào một ngày gần Giáng sinh. Bỗng trước mặt chúng, một cô tiên xuất hiện. Cô tiên nói:

- Ta xuống đây để cho các con quà giáng sinh! Rồi cô đưa cho mỗi cậu bé một cuốn sách và biến mất ngay lập tức.

Hai cậu bé, Carl và Phillip mở hai cuốn sách rất đẹp, với những trang giấy trắng tinh như tuyết rơi lần đầu tiên và chẳng có dòng chữ nào. Nhiều tháng trôi qua, đúng đến đêm Giáng sinh năm sau, cô tiên quay lại

- Các con yêu quý, ta cần phải lấy lại hai quyển sách ta đã tặng các con.

- Con có thể giữ quyển sách thêm một thời gian không ạ? - Philip hỏi - gần đây con ít khi nhớ đến nó lắm. Bây giờ con muốn vẽ thêm một số thứ vào cuốn sách.

- Không được - cô tiên nói - ta cần phải lấy nó đi.

- Giá mà con có thể viết vào quyển sách của con - Carl cũng đề nghị - thỉnh thoảng con mới mở một trang...

- Các con hãy nhìn vào quyển sách của mình đi. - Cô tiên bảo hai cậu bé. Và cô thấp lên hai chiếc đèn bằng bạc với ánh sáng lung linh để hai cậu có thể nhìn rõ hơn.

Hai cậu bé xem quyển sách với vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên. Liệu đây có phải là quyển sách trắng bong mà họ đã nhận được một năm về trước không? Trong hai quyển sách bây giờ là những đốm đen xấu xí, những vết cào. Cũng có những trang có hình vẽ nhỏ và dễ thương hoặc có màu vàng, màu bạc rực rỡ với hoa nở, và những trang với hình cầu vồng, mặt trời... Nhưng ngay cả những trang đẹp nhất cũng có các vết xước và những đốm đen xấu xí.

Cuối cùng, Carl và Philip ngẩng lên nhìn cô tiên:

- Ai đã làm điều này ạ? Họ hỏi - lúc chúng con mở sách từng trang một đều trắng bóng, nhưng bây giờ thì quyển sách chẳng còn một trang trắng!

- Ta sẽ giải thích một vài điều cho các con nghe nhé?! - cô tiên nói - nhìn này, Philip, bông hoa hồng đang nở hiện lên trang này khi con giúp mẹ trông em và chú chim nhỏ xinh

đẹp này sẽ chẳng bao giờ hiện ra trang sách nếu con không giúp em con học thay vì cãi nhau với nó. - Nhưng tại sao lại có những đốm đen này ạ...- Philip hỏi.

- Đốm đen đó - cô tiên nói giọng buồn rầu - là khi một ngày con nói dối, một ngày con không biết yêu thương ai ngoài bản thân con. Những đốm đen này có cả ở hai quyển sách, tượng trưng cho những lúc các con hư. Còn những hình vẽ đẹp là những lúc các con ngoan...

- Ôi... giá như chúng con có thể xin lại quyển sách - Carl và Philip cùng kêu lên. - Đó là điều không thể, các con ạ - cô tiên nói. Các con hãy nhìn bìa cuốn sách mà xem. Nó đã được ghi ngày tháng của năm nay nên các con không bao giờ có thể dùng lại nó lần nữa. Nhưng ta lại mang cho các con những quyển sách mới đây. Hi vọng các con làm cho quyển sách của chính mình đẹp hơn. Rồi cô tiên biến mất và trong tay hai cậu bé lại là hai quyển sách với những trang sách trắng mịn như tuyết rơi lần đầu...

Lời nhắn nhủ đến trái tim

Để tìm được một người bạn tốt là khó. Để rời bỏ họ càng khó hơn và để quên họ là không thể.

Điều khó nhất là nhìn người mà bạn yêu thương lại yêu thương người khác.

Người bạn tốt chính là người anh em ruột mà thượng đế quên không gửi vào gia đình bạn.

Có những người làm cho thế giới của bạn trở nên đặc biệt chỉ bằng cách có mặt ở đó.

Bạn thấy buồn khi nhìn lại quá khứ, thấy lo ngại khi nhìn đến tương lai, bạn có thể nhìn sang bên cạnh và người bạn tốt nhất của bạn sẽ ở đó.

Bạn có thể làm gì nếu người duy nhất có thể làm bạn ngừng khóc lại chính là người đã làm bạn khóc

Những người bạn tốt giống như những ngôi sao, không phải lúc nào bạn cũng nhìn thấy họ nhưng bạn biết là họ luôn có ở đó.

Tất cả mọi việc đến tận cùng thì sẽ ổn, nếu mọi việc chưa ổn thì tức là chưa phải đến tận cùng đâu.

Rất nhiều người bước vào và bước ra khỏi cuộc sống của bạn, nhưng chỉ có những người bạn tốt mới để lại dấu ấn trong tim bạn.

Mong rằng cuộc sống của bạn luôn có nhiều hy vọng và ước mơ màu hồng nhé!

Gửi cô bạn của tôi

Cô bạn thân mến của tôi.

Đã đến lúc tôi cần phải có bạn gái. Tôi biết rằng bạn đang ở đâu đó. Đừng lo gì cả, tôi sẽ tìm ra bạn thôi. Và khi tìm ra bạn, tôi hy vọng rằng bạn sẽ yêu tôi vì tôi là Derek chứ không phải là em trai của Mike. Tôi hy vọng là bạn sẽ không bối rối khi tôi mặc quần áo không hợp thời trang, hay bực bội khi tôi bỏ qua chương trình phim truyền hình được nhiều bạn trẻ yêu thích.

Tôi mong rằng bạn sẽ nhớ tôi chơi đá banh chứ không phải là bóng bầu dục, tôi ở vị trí trung vệ chứ không phải hậu vệ. Và mỗi cuối tuần, tôi đều ở chơi với ba tôi. Tôi nguyện rằng

bạn sẽ yêu tôi, dù cho tôi thường quên mất ngày sinh của mình, và nếu cha mẹ bạn mời tôi ăn tối, bạn hãy viết tên của họ thật nhỏ trên bàn tay tôi, để tôi nhìn mỗi khi lỡ quên.

Xin bạn biết rằng tôi thường hành động mạnh mẽ và tỏ ra tự chủ, nhưng trong thâm tâm, tôi thật sự bối rối và mất phương hướng (xin đừng nói điều này cho các bạn tôi biết nhé). Xin bạn đừng lo nếu tôi lướt ván bị thương. Thay vào đó, bạn hãy ở bên cạnh để xoa dịu vết thương bằng các nụ hôn.

Bạn hãy hiểu rằng yêu thương nhau là được ở cạnh nhau, nhưng không phải lúc nào cũng vậy. Chúng ta không bao giờ nên canh giữ bạn bè chúng ta. Bạn cũng cần hiểu rằng đôi khi tôi cũng ganh tỵ, nhưng bởi chỉ vì tôi cảm thấy bất an chứ không bởi vì bạn đang làm gì đó sai quấy.

Và nếu chúng ta không còn yêu thương nhau nữa, xin bạn đừng ghét tôi. Nếu tôi khóc trước mặt bạn, xin đừng cười nhạo tôi. Tôi vốn rất nhạy cảm và vụng về như nhiều thằng con trai khác.

Bạn hãy chân thành với tôi. Rốt cuộc, tôi chỉ là một cậu con trai. Tôi hứa sẽ luôn luôn thành thật với bạn bởi bạn đáng được như vậy. Tôi hứa là sẽ luôn mở cửa cho bạn, mời bạn đi xem hát. Ồ không, bạn không mập đâu, vậy nên đừng hỏi tôi những câu như vậy. Bạn cũng không cần dùng son phấn. Bạn đừng bối rối mỗi khi để một kiểu đầu mới mà tôi không chú ý. Tôi luôn yêu quý bạn, ngay cả lúc bạn mặc quần jean áo thun.

Tôi hy vọng bạn không cho là tôi đang đòi hỏi bạn quá nhiều. Tôi chỉ vui khi nhìn thấy bạn sung sướng. Tôi đang đi tìm bạn đây, vậy nên bạn đừng đi đâu cả. Bạn hãy ở tại chỗ, dù mình có là ai. Và bạn cũng đừng quên rằng, tên tôi là Derek.

Chân thành.

Chuyện hình như không có thật

Nicole kéo chiếc áo khoác và hoà vào dòng người trên con đường bên công viên. Trời tối và đầy sương nhưng cô bé vẫn cố gắng đi nép vào mấy bụi cây như sợ mọi người trông thấy mình. Đặc biệt là Ryan, cô muốn Ryan cứ đi tiếp mà không biết có người dõi theo. Nicole biết rõ con đường mà Ryan sẽ đi. Thứ năm nào cũng vậy, Ryan luyện bóng đá từ 6-8 giờ tối. Nicole thường rủ Emma đi xem Ryan tập bóng. Nhưng hôm nay thì không thể. Nicole rùng mình khi một giọt sương rơi vào đỉnh đầu. Cô rất hồi hộp. Ryan sẽ đi bằng qua công viên trong khoảng 5 phút nữa, và cô muốn nhìn thấy Ryan...

Nicole và Ryan đã quen nhau nửa năm nay và đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất của Nicole. Mặc dù hai đứa mới có 16 tuổi, nhưng mẹ của Nicole đã thừa nhận rằng hai đứa sinh ra như để làm bạn suốt đời của nhau vậy. Chấp nhận sự chia lìa thật là khó khăn. Thật chẳng ai ngờ mọi sự sẽ kết thúc như thế này, khi mà giờ đây Nicole đang thẫn lẫn đứng chờ Ryan

đi qua, chỉ mong nhìn lại dù chỉ một nụ cười của cậu. Cô biết Ryan không thích những kẻ lén lút, nhưng có gì nghiêm trọng nữa đâu...

Bất chợt, cô bé nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc của Ryan. Cậu ta đang đi rất nhanh với chiếc túi trên vai và chiếc mũ lưỡi trai sụp xuống mặt. Nicole gần như bật khóc khi nhìn Ryan rất gần như vậy. Không thể tin được là tất cả đã qua, rằng cô sẽ chẳng còn được Ryan nắm tay ấm áp...

Khi Ryan khuất dần trên phố, Nicole quyết định đi theo Ryan thêm chút nữa. Ryan có vẻ vội vàng. Nicole chợt thoáng một chút nghi ngờ rằng Ryan đi gặp một cô bé khác. Mà cũng chẳng có lý do gì cấm cậu ấy quen cô gái khác. Và dù Nicole biết mình không bao giờ được ở bên Ryan nữa, nhưng cái ý nghĩ Ryan sẽ nắm tay một cô bé khác thật tình làm cho Nicole bứt rứt và buồn hết sức. Cảm giác nhẹ nhõm bao trùm khi Nicole nhận ra Ryan đang trở về nhà. Ryan chẳng đi gặp cô bé nào cả. Nicole dừng lại bên xe buýt cuối con đường. Tại chỗ này, lần đầu tiên Ryan nắm tay Nicole để... đỡ cô đứng dậy khi cô bị ngã. Nicole mỉm cười với ký ức ngây thơ đó. Từ chỗ này, cô bé có thể thấy rõ Ryan đang vào nhà. Ryan trông rất buồn. Có thể cậu cũng nhớ Nicole như cô bé đang nhớ cậu?

Ryan vút phịch chiếc túi ở hành lang và vào phòng khách. Mẹ cậu hỏi:

- Hôm nay con tập tốt không? Ryan nhún vai và nói rằng buổi tập cũng tạm ổn.
- Xem nào, con vẫn còn buồn phải không?
- Mẹ Ryan hỏi tiếp.

Cậu lại nhún vai lần nữa rồi đỏ hoe mắt nói:

- Có chuyện này buồn cười lắm, mẹ biết không? Con có cảm giác như Nicole ở quanh đây... Con cảm thấy như là bạn ấy cũng quay lại công viên và đi theo con... Mẹ có tin chuyện đó không?

Mẹ cậu đáp:

- Có chứ! Nicole đã rất yêu quý con khi nó còn sống, và mẹ tin là nó vẫn luôn yêu thương con, kể cả bây giờ và về sau nữa... Ryan mỉm cười nhắc chiếc khung ảnh Nicole lên và nhìn sâu vào mắt cô bé. Hôm nay là ngày thứ 100 kể từ khi Nicole ra đi trong một vụ tai nạn giao thông. Mới 16 tuổi. Nicole cũng bật khóc khi cô bé quay lưng đi và tan vào làn sương lạnh lẽo. Cô biết mình mãi mãi không mất Ryan, nhưng cũng mãi mãi không bao giờ được gặp cậu thêm một lần nữa...

Một cách xử sự

Mr.Thomas là một chủ nông trại giàu có. Ông và vợ mình đối xử rất thân thiện với mọi người nên ai cũng yêu mến họ cả.

Một hôm ông thấy vợ mình, bà Thomas sai người giúp việc đến cuối làng, nhà bà John - một tá điền của ông - để mượn một cái bào rau củ. Sau khi người này đi khỏi, ông hỏi vợ:

- Anh không nghĩ rằng nhà ta lại không có một cái bào hay không đủ khả năng mua mà em lại sai người đi mượn cho thêm phiền phức như thế.

Bà Thomas từ tốn trả lời:

- Đây, anh xem, cái bào của nhà ta vẫn còn rất tốt. Em biết mọi người ở vùng này đều yêu quý chúng ta vì chúng ta đem lại nhiều vật chất cho họ hơn các ông chủ khác; nhưng em không muốn như vậy. Em muốn được yêu mến bằng một thứ tình cảm cao hơn, tình làng xóm. Mà điều đó chỉ khi nào chúng ta và họ không có khoảng cách giữa chủ và tớ, giữa giàu và nghèo. Như vậy chuyện cái bào rau củ chỉ là cái cớ để anh và em đến gần với mọi người hơn mà thôi.

Tình bạn

Hai người bạn đi trên con đường vắng vẻ. Đến một đoạn, họ có một cuộc tranh luận khá gay gắt và một người đã không kiềm chế được cơn giận tát vào mặt bạn mình. Người kia bị đau nhưng không hề nói một lời. Anh viết trên cát: "Hôm nay, người bạn thân nhất của tôi đã tát vào mặt tôi".

Họ tiếp tục đi, đến một con sông, họ dừng lại và tắm ở đây. Anh bạn kia không may bị vấp bẻ và suýt chết đuối, may mà được người bạn cứu. Khi hết hoảng sợ, anh viết lên đá: "Hôm nay, người bạn thân nhất đã cứu sống tôi".

Anh bạn kia ngạc nhiên hỏi: "Tại sao khi tôi đánh anh, anh viết lên cát, còn bây giờ anh lại viết lên đá?".

Mỉm cười, anh trả lời: "Khi một người bạn làm chúng ta đau, chúng ta hãy viết điều gì đó trên cát, gió sẽ thổi bay chúng đi cùng sự tha thứ... Và khi có điều gì đó to lớn xảy ra, chúng ta nên khắc nó lên đá như khắc sâu vào ký ức của trái tim, nơi không ngọn gió nào có thể xóa nhòa được...".

Hãy học cách viết trên cát và trên đá...

Sự yêu thương và nghĩa vụ

"Nghĩa vụ" có thể bắt người ta xây dựng một ngôi nhà, nhưng chỉ có sự "yêu thương" mới làm cho ngôi nhà đó trở thành một gia đình.

"Nghĩa vụ" có thể làm một bữa ăn tối, nhưng "yêu thương" sẽ chưng cất lên thành gia vị cho bữa ăn ngon.

"Nghĩa vụ" bắt bạn trẻ lên giường ngủ, nhưng sự "yêu thương" sẽ kéo chăn đắp cho chúng và chúc chúng ngủ ngon.

"Nghĩa vụ" viết rất nhiều thư, nhưng sự "yêu thương" còn kèm theo một chuyện vui, một bức tranh nghệ thuật ngoạn mục hình cái kẹo.

"Nghĩa vụ" làm người ta khó chịu nếu công sức của người ta không được chú ý, nhưng sự "yêu thương" giúp người ta cười nhiều và thấy mình được trả ơn ngay trong công việc mình làm.

"Nghĩa vụ" có thể phải pha một ly sữa, nhưng sự "yêu thương" sẽ thêm vào đó một chút ngọt ngào.

"Nghĩa vụ" yêu cầu bạn ngồi vào bàn viết, nhưng chính sự "yêu thương" sẽ dịu dàng nắm tay bạn...

Mười hai tháng và một ngàn dặm

Đối với cô bé Kirsten Hicks ở Adelaide, Úc, việc khó khăn nhất trong chuyến đi biển dài ngày với gia đình là phải để lại con mèo Ba Tư Howie ở nhà. Thật ra, người duy nhất cô bé có thể tin tưởng giao chăm sóc con Howie là ông bà ngoại - và họ sống cách gia đình cô một ngàn dặm.

Kirsten cảm thấy nhẹ nhõm khi ông bà ngoại sẵn sàng nhận chăm sóc con Howie suốt quãng thời gian gia đình cô bé vắng mặt ở Úc. Ông bà ngoại cô rất thích con mèo Ba Tư đẹp mã. Họ có vẻ thích nhận con mèo là khách ở nhà.

Khi gia đình Hicks đến nhà ông bà ngoại để nhận lại người bạn của Kirsten, ông bà đã báo cho họ một tin khủng khiếp rằng con Howie đã biến mất. Ông bà nài nỉ cô bé bỏ qua, hy vọng rằng cô bé hiểu họ đã cố hết sức để tìm chú mèo của cô.

Thoạt đầu, Kirsten đã cố nuôi hy vọng mong manh rằng con Howie có thể vẫn còn sống, nhưng cô bé cũng biết rằng con mèo Ba Tư đẹp mã được nuông chiều của mình sẽ không thể sống nổi đến năm phút nếu nó ra đường một mình. Chắc chắn con vật đã bị xe hơi cán hay bị một con chó cắn chết. Kirsten không đổ tội cho ông bà mình, nhưng cô bé thật đau đớn vì mất con vật cưng.

Trở lại Adelaide, Kirsten vẫn tiếp tục khóc than hàng tháng trời vì mất con Howie. Dù ba mẹ cô bé đã cho cô nhận nuôi thêm một con vật cưng khác, cô vẫn không muốn.

Một năm đã trôi qua. Rồi một buổi chiều, mẹ của Kirsten đã khám phá một điều bất thường. Có một con mèo đi lạc đã nằm khố sở trên ngưỡng cửa nhà họ. Lông con vật trông thật ghê tởm. Nó gầy gò, móng chân bị thương đang rỉ máu, người nó thật dơ dáy, tả tơi. Nó đói ghê gớm. Khi thấy con vật nằm trên ngưỡng cửa, bà Hicks đã đem hộp cá ngừ ra cho nó ăn. Bà bỗng nghĩ rằng mình có thể tắm rửa sạch sẽ và chữa lành móng chân cho con vật, có thể nó sẽ là một con vật cưng tốt cho Kirsten. Có thể Kirsten sẽ chấp nhận con mèo khi nó biết con vật xuất hiện ở nhà họ và đang hết sức cần sự giúp đỡ. Trong khi mẹ của Kirsten còn đang nghĩ cách tốt nhất để tắm rửa cho con vật thì Kirsten bước tới. Kirsten nhìn con vật lồi thối, chân bị thương trước mặt và cô bé la lên: Howie! Howie! Và cô bé khuyu gối xuống, ôm lấy con mèo bẩn thỉu dơ dáy.

Mẹ cô bé giật mình. Con Howie ư? Có thể nào?

Kirsten không còn nghi ngờ gì nữa, dưới lớp lông dơ dáy bắt lại với nhau là con mèo Ba Tư tuyệt đẹp. Con vật đã tìm đường về nhà. Kirsten ôm con vật thật nhẹ nhàng trên tay mình, những giọt nước mắt không kèm được cứ tuôn rơi khi cô nghe con vật gừ gừ đầy sung sướng.

Con vật đã mất mười hai tháng để đi một quãng đường dài một ngàn dặm về đến nhà, không hiểu sao nó lại qua được những dòng sông hung hãn, băng qua được những sa mạc khắc nghiệt và vượt qua được những vùng đất xa xôi hẻo lánh ngút ngàn. Nó đã biết nhà của mình ở đâu, và không khoảng cách hay nỗi nguy hiểm nào có thể làm nó chùn bước. Con Howie muốn được nằm duỗi mình trên chiếc đi văng mềm mại một lần nữa, và có lẽ điều nó muốn hơn hết là được kêu gừ gừ trong vòng tay của một cô bé yêu thương nó. Sự diệu kỳ của tình yêu thương là như thế.

Một bông hồng

Tôi đã luôn nghĩ rằng ngày 8-3 chỉ dành cho những cô nàng xinh đẹp và giỏi giang. Tôi cũng đã luôn nghĩ rằng sẽ chẳng bao giờ có một món quà thực sự có ý nghĩa dành cho tôi trong ngày này, cho đến ngày 8-3 năm ấy...

Trên bàn học của tất cả những đứa con gái trong lớp đều có một bông hồng, cả bàn của tôi cũng vậy. Nhưng tôi cũng chẳng lạ gì cái trò này, cái đó là nhiệm-vụ-bắt-buộc-phải-làm của bọn con trai trong lớp rồi. Chắc hẳn là Nick - lớp trưởng đã phân công mọi việc đấy mà. Bàn tôi ở phía cuối lớp, chỉ trên mỗi bàn Nick. Tôi lặng lẽ ôm ba lô về chỗ ngồi quen thuộc. Tôi đi qua bàn thứ nhất, Kate đang chuẩn bị bóc hộp quà to nhất ra. Tôi đi qua bàn thứ hai, Claire lộ rõ vẻ tự hào trên khuôn mặt với cả núi quà trên bàn. Tôi đi qua bàn thứ ba, Mandy đang đọc tấm thiệp kẹp trong bó hồng nhưng to tướng của anh chàng nào đó... Tất cả đều có rất nhiều quà, dĩ nhiên là trừ tôi ra, chỉ có mỗi một bông hồng được phân công tặng. Tôi cầm bông hoa của mình lên. Một bông hồng gầy guộc, nhỏ bé và yếu ớt, xấu xí hơn những bông hoa khác, như chính tôi vậy.

Chuông reo, cô July bước vào lớp, ôm trên tay những bó hoa rất đẹp và to đến nỗi che gần hết cả khuôn mặt cô. Nick lấy đuôi bút khẽ chạm vào lưng tôi:

- Thôi rồi, không còn hoa tặng cô July! Tôi cũng chẳng buồn quay xuống nữa, chỉ nói từ phía trên:

- Mình tưởng mấy bạn chuẩn bị kĩ lắm mà.

- Ừ, thế mà chẳng hiểu tại sao lại thiếu nữa.

Bây giờ không biết tính sao đây... Chắc hẳn Nick đang rất lo lắng và lúng túng, dù không nhìn cậu ta nhưng tôi cũng đoán được điều này.

(...) Một thoáng im lặng.

Tôi cầm bông hồng nhỏ của mình, ngượng ngùng lén chuyển qua ngăn bàn Nick: "Bông hoa này được không?". Nick mỉm cười: "Cảm ơn Lisa".

Tôi khẽ gật đầu. Tiếng vỗ tay chột bùng lên khi Nick mang bông hồng lên tặng cô July. Hết buổi học, tôi lại trở về nhà một cách lặng lẽ, như lúc đi. Không một bông hoa, không một lời chúc, không một món quà, điều đó đã quá quen thuộc đối với tôi. Nhưng trước khi tra chìa khoá vào ổ khoá của nhà thì một tiếng gọi làm tôi quay lại. Là Nick, trên tay Nick là một bông hồng nhung to và đẹp. Tôi ngạc nhiên:

- Có chuyện gì thế Nick?

- Tặng cho bạn này! - Nick đưa bông hoa hồng cho tôi và nói khá nhanh nhưng tôi nghe rõ từng lời một - mình muốn bông hoa đẹp nhất cho cô gái biết hy sinh vì người khác. Đó chính là bạn, Lisa à. Một ngày 8-3 hạnh phúc và vui vẻ nhất sẽ đến với bạn. Tôi đón lấy bông hoa từ tay Nick, không biết phải làm gì, phải nói gì. Chưa bao giờ tôi được nhận một bông hoa mà thực sự có người muốn tặng cho tôi chứ không phải là vì "nghĩa vụ" của một chàng trai. Và tôi chẳng thể nghĩ tới rằng người tặng tôi lại là Nick.

- Thôi nhé! Muộn rồi và mình phải về nhà. Chào Lisa!

Tôi vẫn đứng ngẩn ra trước cửa nhà. Thật may là trước khi Nick kịp đi xa, tôi đã kêu lên: "Cảm ơn Nick! Cảm ơn bạn rất nhiều". Và tôi vẫn đứng mãi ở đó, vẫy tay chào Nick cho đến khi mắt tôi không thể tìm thấy hình cậu ta ở phía cuối con phố nữa.

Đóa hồng trong ngày tình nhân

"Điều quan trọng không phải là món quà chúng ta tặng mà là cách chúng ta thể hiện tình yêu khi tặng" (Mẹ Theresa).

Đó là Ngày tình nhân đầu tiên của tôi ở trường trung học. Tôi còn trẻ, lãng mạn và mong đợi có một bạn trai hoặc một người ái mộ thầm lặng. Tôi đi dọc hành lang, trông thấy những đôi trai gái tay trong tay, những cô gái với nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt và hàng tá hoa hồng người ta mang đến để "giao cho một người đặt biệt". Tất cả những gì tôi muốn lúc ấy là một đóa hoa hồng. Chỉ một đóa hoa hồng cũng đủ làm rực rỡ Ngày tình nhân của tôi. Nhưng tôi là một người hơi khó tính. Tôi không muốn nhận hoa của cha mẹ, chị tôi hay thậm chí là của một người bạn tốt nhất. Tôi chỉ muốn nhận nó từ một người ngưỡng mộ bí mật.

Tan học, tôi về nhà và thất vọng vì không thấy hoa hồng nào treo ở cửa như tôi mong đợi.

Tôi ngồi trong phòng, mơ mộng về Ngày tình nhân của năm tới thì chuông cửa reo. Trước cửa là một người giao quà đang mang một bó hoa hồng. Chắc chắn đó không phải là của tôi. Tôi nhận hoa và đưa cho mẹ. "Mở tấm thiệp ra"- mẹ tôi nhất định bảo tôi mở ra dù tôi đã nói đó là quà của mẹ. Khi mở phong bì, tay tôi bỗng run. Tại sao tay tôi lại run? Vì tôi biết đó không phải là của tôi. Tôi chậm chậm lấy tấm thiệp ra và đọc:

"Gửi Amada,

Từ một người quan tâm đến bạn".

Trong một chốc thôi, tôi đọc câu đó 20 lần và thầm mong mắt mình không bị đánh lừa. Đúng là bó hoa hồng tặng cho tôi. Tôi cảm thấy rất hạnh phúc nhưng chỉ năm phút sau, tôi đã gọi mọi người trong nhà và bắt họ thừa nhận là người gửi bó hoa hồng cho tôi đã đùa giỡn với trái tim vô vọng của tôi. Nhưng không ai trong nhà biết người gửi. Bạn bè tôi, gia đình và họ hàng đều ngạc nhiên khi nghe tin tôi nhận được một bó hoa từ một người ái mộ bí mật. Nhiều tuần sau đó tôi vẫn có cảm giác như người đi trên mây. Mỗi khi có chuyện buồn ở trường, tôi lại nghĩ về Ngày tình nhân đặc biệt ấy và thấy vui trở lại.

Năm học cuối, trong Ngày tình nhân, tôi đã nhận sáu bông cẩm chướng, loại hoa vẫn thường được bán để gây quỹ cho trường. Tôi đi lại trong trường với nụ cười rạng rỡ, tay cầm những bó hoa cẩm chướng dù đó là từ những người bạn nhưng vẫn làm tôi thấy hạnh phúc.

Gần cuối ngày, tôi bước vào lớp học tiếng Pháp và nhận thấy một trong những cô bạn thân của tôi có vẻ buồn. Chúng tôi đã học chung ba năm. Thấy tôi bước vào cùng sáu đóa hoa trên tay, bạn tôi gục đầu khóc. Cô ấy không được tặng một bông hoa nào.

"Điều tôi muốn là một đóa hoa hồng". Tim tôi nhói đau khi nghe câu đó. Bạn tôi đang có cảm giác cô đơn mà tôi đã trải qua hồi mới vào trường. Tôi muốn làm một điều gì đó nhưng đã quá muộn. Cuối cùng tôi quyết định tặng một đóa hoa hồng như mấy năm trước tôi đã được nhận.

Tôi kể với mẹ về dự định của mình. Mẹ tôi nhớ ra có một nơi bán hoa hồng ở gần nhà và chúng tôi vội vàng đến đó, chọn được một đóa hoa hồng khá xinh xắn và một tấm thiệp nhỏ. Để giữ bí mật, mẹ tôi đã viết những lời chúc tôi đọc:

Tặng Kristen,

Từ một người bạn quan tâm đến bạn,

Chúng tôi lái xe đến nhà Kristen. Tôi chạy đến cổng, đặt đóa hoa hồng vào hộp thư, bấm chuông rồi chạy nhanh ra xe, phóng đi. Tất cả những cảm giác hạnh phúc mà tôi có được trong Ngày tình nhân của năm thứ nhất tràn ngập trong lòng tôi. Tôi chỉ nghĩ rằng tôi đã giúp một người bạn có được cảm giác hạnh phúc khôn tả như tôi từng có cách đây ba năm.

Ngày hôm sau đến trường, Kristen đến ôm chặt lấy tôi và khóc. Kristen khóc và bảo rằng đóa hoa hồng đó là một trong những món quà đẹp nhất mà cô ấy có được.

Một ly sữa

Một cậu bé nghèo làm nghề bán hàng rong để kiếm tiền học. Một ngày nọ nhận thấy mình chỉ còn mỗi một hào mà bụng đang đói, cậu định bụng sẽ sang nhà kế bên xin một bữa ăn. Một phụ nữ đẹp ra mở cửa. Bối rối trước cuộc gặp gỡ không hẹn trước này, thay vì xin ăn cậu lại xin uống. Người phụ nữ đoán ra cậu đang đói và mang đến cho cậu một ly sữa lớn. Cậu chầm chậm nhấp từng ngụm sữa rồi hỏi: "Cháu phải trả cho cô bao nhiêu ạ". Người phụ nữ trả lời: "Cháu không nợ cô cái gì cả. Mẹ cô đã dạy không bao giờ nhận tiền trả cho lòng tốt".

Cậu bé cảm kích đáp: "Cháu sẽ cảm ơn cô từ sâu thẳm trái tim mình".

Khi ra đi cậu cảm thấy khoẻ khoắn hơn và niềm tin của cậu vào con người cũng mãnh liệt hơn. Trước đó cậu gần như muốn đầu hàng số phận.

Nhiều năm sau đó, người phụ nữ bị ốm nặng. Các bác sĩ địa phương đều bó tay. Họ chuyển bà đến một thành phố lớn và tiến sĩ Howard Kelly được mời đến tham vấn. Khi ông nghe tên thị trấn nơi người phụ nữ ở, một tia sáng ánh lên trong mắt ông. Ngay lập tức ông khoác áo choàng và đi tới phòng bệnh của người phụ nữ.

Ông nhận ra ngay ân nhân của mình năm xưa. Quay về phòng hội chẩn, ông quyết định dốc hết sức để cứu bệnh nhân này. Và cuối cùng nỗ lực của ông đã được đền đáp.

Tiến sĩ Howard Kelly đề nghị phòng y vụ chuyển cho ông hoá đơn viện phí của ân nhân. Ông viết vài chữ bên lề của tờ hoá đơn và cho chuyển nó đến người phụ nữ. Bà nhìn tờ hoá đơn và biết rằng sẽ phải thanh toán nó hết đời mới xong. Bỗng nhiên có điều gì đó khiến bà chú ý và bà đọc những dòng chữ này:

"Trị giá hóa đơn bằng một ly sữa".

Một cuộc đua tài

Năm 20 tuổi, tôi là nữ điều dưỡng đang thực tập tại một bệnh viện nhi. So với viện tim hoặc bệnh viện đa khoa, công việc ở bệnh viện nhi đối với tôi có vẻ dễ như trở bàn tay. Tôi vốn có khiếu kết bạn với trẻ con. Chắc chắn tôi sẽ vượt qua dễ dàng và chỉ còn chờ ngày tốt nghiệp...

Chris là một cậu bé 8 tuổi vô cùng hiếu động. Cậu lén bố mẹ vào thám thính công trường xây dựng cạnh nhà và bị té gãy tay. Cánh tay gãy của cậu bị nhiễm trùng, buộc phải cưa bỏ. Tôi được chỉ định làm y tá hậu phẫu của cậu bé.

Khi sức khỏe của cậu bé dần dần khá lên cũng là lúc cậu đau khổ nhận ra sự mất mát của mình... Cậu nằm một chỗ chờ giúp đỡ, không chịu làm vệ sinh cá nhân. Tôi nhẹ nhàng khích lệ: "Cháu đâu có ở mãi trong bệnh viện. Cháu phải học cách tự phục vụ...". Cậu bé giận dữ la lên: "Cháu có thể làm gì được với một tay?". Tôi vắt óc tìm một câu trả lời thích hợp. Cuối cùng tôi bảo: "Dù sao cháu vẫn còn tay phải". " Nhưng cháu thuận tay trái " - Cậu bé kêu lên đầy thất vọng...

Chưa bao giờ tôi cảm thấy mình vô dụng và vô tâm đến thế. Sao tôi lại tưởng rằng mọi người đều thuận tay phải...

Sáng hôm sau, tôi trở lại với một cuộn băng dính. Vòng cuộn băng quanh cổ tay, tôi bảo cậu bé: "Cháu thuận tay trái, còn cô thuận tay phải. Cô sẽ dán tay phải của cô vào hàng nút áo sau lưng của cháu. Bây giờ mỗi khi cô làm việc gì bằng tay trái, cháu phải làm theo bằng tay phải. Nào, cháu muốn bắt đầu bằng việc gì?". Nhìn tôi với vẻ nghi ngờ, cậu bé cầu nhàu: "Cháu mới ngủ dậy, cháu cần đánh răng". Tôi xoay xở mở nắp ống kem, đặt bàn chải lên bàn, tìm cách nặn kem lên chiếc bàn chải đang ngả nghiêng... Sau gần 10 phút nỗ lực với kem vung vãi đầy bàn, tôi mới hoàn tất được công việc. "Cháu có thể làm nhanh hơn..." - cậu bé tuyên bố. Và khi nhanh hơn thật, cậu mỉm cười chiến thắng...

Hai tuần sau đó trôi qua nhanh chóng. Chúng tôi biến mọi công việc hàng ngày thành những cuộc đua tài hào hứng. Chúng tôi cài nút áo, phết bơ lên bánh mì, cột dây giày... Không còn phân biệt tuổi tác, chúng tôi là 2 vận động viên đang ra sức đua tài...

Lúc tôi hết thời gian thực tập cũng là lúc cậu bé rời bệnh viện, tự tin đối mặt với cuộc sống... Khi hôn tạm biệt cậu bé, tôi không cầm được nước mắt...

Đã 30 năm trôi qua kể từ ngày ấy. Cuộc đời tôi đã bao phen chìm nổi. Mỗi lần phải đương đầu với thử thách, tôi lại nhớ đến cậu bé. Và mỗi khi cảm thấy mệt mỏi, nản lòng, tôi lại lẳng lặng vào phòng tắm, giấu tay phải ra sau, lấy kem và đánh răng bằng tay trái...

Thiên thần đẹp nhất

"Trái tim của người ngu xuẩn thì nằm trên miệng của anh ta, còn tiếng nói của người khôn ngoan thì nằm tận trong tim".

Có một người chuyên đóng vai những nhân vật lịch sử quá cố để diễn thuyết trước quần chúng. Một ngày nọ trong vai một nhà chính trị nổi tiếng, ông đến một lớp 5 của trường để trả lời những câu hỏi của học sinh. Một học sinh giơ tay và hỏi :

- Cháu ngỡ rằng ông đã chết rồi cơ mà.

Câu hỏi này thật không bình thường và ông đã trả lời:

- Đúng là tôi đã chết vào năm 1970, lúc 84 tuổi - nhưng tôi chẳng thích việc này chút nào và tôi sẽ không lặp lại nó nữa.

Ông hỏi xem các cậu bé khác có gì thắc mắc nữa không và gọi cậu bé ở cuối lớp đang giơ tay. Cậu bé hỏi :

- Ông ơi, khi ông chết lên thiên đàng ông có nhìn thấy mẹ cháu không ?

Tim ông như ngừng đập, ông chỉ kịp nghĩ duy nhất một điều: đừng để nỗi xúc động này tan biến. Một cậu bé 11 tuổi đứng trước lớp và hỏi về mẹ, hẳn sự kiện này vừa xảy ra với em hoặc đây là điều mà em quan tâm nhất trên đời. Cần phải nói một điều gì đó, diễn giả lại nghĩ, và nghe chính giọng nói của mình cất lên:

- Ông không chắc người mà ông gặp có phải là mẹ con không, nhưng nếu phải thì đích xác đó là một thiên thần đẹp nhất trên thiên đàng.

Nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt em khiến ông hiểu rằng lời nói của mình đã làm em bé hài lòng. Và câu trả lời đó đến từ cõi nào ông cũng không biết nữa, nhưng ông tin là có sự giúp đỡ nào đó từ vị thiên thần đẹp nhất kia.

Mảnh thời gian

Hôm ấy, khi tôi đi cắt tóc, tôi đã nhặt được một chiếc nhẫn trên vỉa hè. Đó là một chiếc nhẫn nhỏ có mặt đá nhưng bị cắt ở đáy. Nghĩ rằng đó là đồ chơi trẻ con, tôi bỏ vào túi đem về cho bọn trẻ trong nhà.

Chiều hôm ấy, khi chuẩn bị giặt quần áo, tôi tình cờ nhớ ra chiếc nhẫn. Khi nhìn kĩ, tôi phát hiện ra đó là một chiếc nhẫn người lớn bằng bạch kim với một viên ruby lớn gắn chính giữa. Bên phải nó là một viên ruby nhỏ hơn, còn bên trái chỉ có vết lõm cho thấy viên ruby ở đó đã bị rơi mất. Bên trong chiếc nhẫn có khắc một dòng chữ nhỏ. Tôi quay lại hiệu cắt tóc nhắn lại nếu ai mất nhẫn thì hãy gọi điện cho tôi và mô tả đúng hình dáng là được.

10 giờ tối hôm ấy, chuông điện thoại nhà tôi kêu. Một giọng đàn ông đã đứng tuổi cất lên:

- Tôi nghĩ là cậu đã nhặt được một vật quý.

- Vâng, cháu cũng nghĩ như vậy - Tôi nói nhát gừng - Bác gọi để nhận lại nó ạ?

- Đúng, mảnh thời gian ấy rất có ý nghĩa...

- Xin lỗi bác - Tôi ngắt lời - Có lẽ bác nhầm rồi. Cháu chỉ nhặt một chiếc nhẫn chứ không phải là đồng hồ đâu ạ!

- Không, tôi không nhầm đâu. Nó là của tôi đấy. Nếu cậu không ngại muộn, xin hãy ghé lại nhà số 52, cách nhà cậu một đoạn thôi!

Nói xong, người đàn ông gác máy. Tôi vẫn nghĩ chắc rằng người đàn ông đó nhầm và ông ta mất một chiếc đồng hồ. Nhưng vì tò mò, tôi quyết định đến nhà ông ta. Đó là một căn nhà nhỏ, gọn gàng. Đèn bên trong vẫn sáng và cửa chỉ khép hờ. Tôi gõ cửa và nghe thấy tiếng trả lời:

- Xin chào, mời vào. Cậu có mang theo mảnh thời gian của tôi không?

- Cháu đã bảo là chiếc nhẫn mà...

- Tôi biết, nhẫn bạch kim với một viên ruby lớn gắn ở giữa. Một viên ruby nhỏ bên cạnh bị rơi mất và đáy nhẫn bị cắt. Khi tôi phải điều trị bệnh viêm khớp, các bác sĩ đã phải cắt nó để lấy ra khỏi tay tôi. Tôi đeo chiếc nhẫn ấy nhiều năm rồi.

- Thế bên trong chiếc nhẫn khắc gì ạ? - Tôi vẫn khẳng khái.

- "1:00 MJW".

Người đàn ông nói đúng, nhưng tôi vẫn chưa hiểu hết.

- Vậy tại sao bác cứ gọi nó là "mảnh thời gian"?

- "1:00" là lúc mà tôi gặp được vận may của đời mình. Hôm đó, tôi vội chạy về phòng làm việc và vô ý va phải một cô gái, làm cô ấy ngã.

Tôi đỡ cô ấy dậy, để lại danh thiếp trong trường hợp cần gửi hóa đơn nếu cô ấy phải đi khám bác sĩ hoặc sửa lại cái áo rách khi ngã.

- Cô ấy gửi hoá đơn cho bác chứ?

- Cô ấy đã gửi cho tôi một mảnh giấy ghi tên, số điện thoại và ký tên: " Cô gái lúc 1:00 giờ". Một năm sau, chúng tôi kết hôn.

- Bây giờ... bác gái đâu ạ? - Tôi do dự hỏi.

- Cô vẫn ở trong tim tôi, và đến tận bây giờ, cả trên ngón tay đeo nhẫn của tôi nữa - Người đàn ông tự hào đáp - Chính vì thế mà tôi gọi chiếc nhẫn cưới của chúng tôi là "mảnh thời gian". Thời gian quả là báu vật đối với mỗi người chúng ta, phải không? Phải, thời gian luôn trôi không ai níu kéo được, thế nhưng đâu đó quanh ta vẫn có những người có thể giữ lại được "mảnh thời gian" - những thời điểm mãi đọng lại trong tim của con người.

Ngọn đèn trong đêm

Một đêm, khi tôi gần như không còn nghị lực và sức chịu đựng nữa trước những khó khăn trong cuộc sống thì một biến cố từ lâu bị lãng quên chợt hiện về trong ký ức.

Lúc đó tôi lên mười, cũng là thời gian mẹ tôi đang trong cơn bệnh thập tử nhất sinh. Một đêm, lúc thức dậy uống nước, đi ngang qua phòng ba mẹ, tôi chợt thấy ở đó đèn vẫn còn sáng. Tôi nhìn vào. Ba đang ngồi trên ghế cạnh giường mẹ, chẳng làm gì cả, còn mẹ đang ngủ. Tôi hoảng hốt chạy vào: "Chuyện gì vậy ba? Sao ba không ngủ?".

Ba chạm nhẹ vào người tôi: "Không sao hết. Ba chỉ xem chừng mẹ thôi".

Tôi không thể nói chính xác là như thế nào, nhưng ký ức về biến cố xảy ra từ rất lâu đó đã cho tôi thêm sức mạnh tiếp tục gánh vác chuyện gia đình. Ngọn đèn đáng nhớ đó, và sự ấm áp từ căn phòng ba mẹ đã là một sức mạnh thần kỳ, và lời nói của ba cứ theo tôi mãi: "Ba chỉ xem chừng mẹ thôi". Cái trọng trách mà tôi đang gánh vác bằng cách nào đó dường như dễ chịu hơn, như thể có một nguồn lực vực dậy từ quá khứ hay từ trong chính bản thân tôi!

Trong những khoảnh khắc tinh thần suy sụp, những ký ức tuổi thơ thường trở thành nguồn lực vô cùng cho nhân cách, đó là những lăng kính chứa đựng những cảm nhận của ta

về cuộc đời. như James Barrie đã từng viết : "Thượng đế cho chúng ta ký ức để chúng ta có thể có được hoa hồng giữa tháng mười hai giá rét".

Duy chỉ có ở nơi gia đình, người ta mới tìm được chốn nương thân để chống lại những tai ương của số mệnh.

Euripides

Giáng sinh ấm áp

Andy ngồi trên tuyết, cậu bé thấy lạnh hơn từng giây một. Andy không đi ủng - thứ mà người ta vẫn thường đi trên tuyết vào mùa đông. Cậu bé không thích ủng và dù sao cậu bé vẫn không có ủng cơ mà. Đôi giày vải, mỏng dính, mòn vẹt mà Andy đang mang đã có vài lỗ thủng và chúng không thể làm được việc là giữ ấm cho đôi chân cậu bé. Andy đã ngồi trên tuyết thật lâu. Và dù cố đến mấy, cậu bé vẫn không thể nghĩ ra được món quà Giáng sinh cho mẹ. Cậu bé buồn bã lắc đầu " Vô ích thôi, dù có nghĩ ra món quà gì, mình cũng không có

tiền mà". Từ khi bố Andy mất 3 năm về trước, gia đình cậu bé suy sụp nặng nề. Ban đêm mẹ cậu làm việc ở bệnh viện, nhưng với đồng lương ít ỏi chỉ đủ mấy mẹ con sống tạm qua ngày. Chúng còn nhỏ lắm, chẳng biết có nghĩ ra món quà gì để tặng mẹ hay không. Thật không công bằng, bây giờ đã là chiều tối đêm Giáng sinh mà cậu bé vẫn ngồi đây, chẳng thể nghĩ được điều gì cả. Chú chùi những giọt nước mắt, Andy đứng dậy đi xuống phố - nơi có rất nhiều cửa hàng. Cuộc sống thật khó khăn khi cậu bé mới 6 tuổi và không có bố, đặc biệt là khi mà người ta cần một người đàn ông để tâm sự. Andy đi từ cửa hàng này sang cửa hàng khác, nhìn vào từng cửa sổ rực rỡ. Mọi thứ đều đẹp và ngoài khả năng của cậu. Trời đã bắt đầu tối, Andy buồn bã định quay về nhà thì bỗng nhiên cậu bé nhìn thấy một vật gì đó ánh lên trong tuyết. Andy cúi xuống: 1 đồng xu nhỏ bóng loáng dưới đất. Hẳn chưa ai có cảm giác được giàu có như Andy cảm thấy vào lúc ấy.

Khi Andy nắm chặt "kho tàng mới nhặt được" của mình, cậu bé cảm thấy như có hơi ấm chạy qua cơ thể, và cậu mạnh dạn bước vào cửa hàng đầu tiên, niềm hân hoan của Andy ngay lập tức bị đóng băng lại khi từng nhân viên bán hàng bảo với cậu rằng chẳng thể làm gì với đồng xu nhỏ xíu đó. Cậu bé đi ra, nhìn thấy một cửa hàng hoa, Andy liền đứng lại xếp hàng.

Khi người chủ cửa hàng hỏi Andy cần gì, cậu bé đưa một đồng xu và e dè hỏi liệu mình có thể mua được một bông hoa tặng mẹ trong đêm Giáng sinh với đồng xu nhỏ xíu này không, người chủ cửa hàng nhìn Andy, đặt tay lên vai cậu bé và nói: "Đợi một chút, con trai, để ta xem có thể làm gì cho con".

Trong khi đứng chờ, Andy ngắm những bông hoa tuyệt đẹp và cậu đã hiểu vì sao mẹ cậu cũng như bao người phụ nữ khác lại thích hoa đến thế.

Tiếng đóng cửa sớm khi người khách cuối cùng rời khỏi cửa hàng đã đưa cậu quay về với hiện thực. Còn lại một mình trong cửa hàng, Andy bắt đầu cảm thấy cô đơn và hoảng sợ. Bỗng người chủ cửa hàng lại xuất hiện.

Trước mắt cậu bé là 12 bông hồng đỏ thắm, cuống dài, lá xanh cùng với những bông hoa gì đó trắng, nhỏ li ti, được bọc thành một bó có dây nơ màu bạc. Tim Andy ngừng một nhịp khi ông chủ cửa hàng đặt bó hoa vào một chiếc hộp trắng và bảo: "Tất cả là một đồng xu, con trai."

Andy dè dặt đặt đồng xu vào tay ông chủ cửa hàng. Không thể là thật được! Không ai bán cho cậu cái gì với một đồng xu đâu! Nhận thấy sự băn khoăn trên mặt cậu bé, ông chủ cửa hàng giải thích: "May mắn là ta có mấy bông hoa bán với giá một đồng xu một bó. Con trai có thích không?".

Lần này thì Andy không ngần ngại nữa. Ra khỏi cửa hàng, Andy nghe thấy tiếng ông chủ nói với theo: "Giáng sinh vui vẻ, con trai."

Khi ông chủ cửa hàng quay vào nhà, vợ ông hỏi: "Ông vừa nói chuyện và đem hoa cho ai thế?". Nhìn qua cửa sổ và chớp chớp mắt để ngăn không cho nước mắt trào ra, ông chủ cửa

hàng khế nói: "Một điều thật lạ lùng đã xảy ra. Sáng nay, khi tôi chuẩn bị mở cửa hàng, tôi có cảm giác như ai đang mách bảo mình để sang bên cạnh 12 bông hoa hồng thật đẹp vì đó sẽ là món quà đặc biệt. Tôi đã nghĩ là mình đã tưởng tượng ra, thế nhưng tôi vẫn cứ để 12 bông hồng ra một chỗ. Và ngay lúc này, một cậu bé vào cửa hàng và muốn mua hoa để chúc Giáng sinh cho Mẹ chỉ với 1 đồng xu. Nhìn cậu bé, tôi thấy lại tôi của nhiều năm về trước. Tôi đã là một đứa trẻ nghèo khổ không biết mua gì cho mẹ vào đêm Giáng sinh. Một người qua đường đã cho tôi 10 dolla không vì lý do gì. Khi tôi nhìn thấy cậu bé tối hôm nay, tôi biết người đã mách bảo tôi là ai....

Tối Giáng sinh ấy, cả gia đình người chủ cửa hàng hoa và cả gia đình Andy nữa, không ai cảm thấy lạnh chút nào...

Hai mươi bốn điều bạn nên ghi nhớ

1. Sự hiện diện của bạn là món quà của cả thế giới
2. Bạn là duy nhất và không ai giống bạn cả.
3. Cuộc sống của bạn hoàn toàn phụ thuộc theo mong muốn của bạn.
4. Hãy biết tận hưởng trọn vẹn một ngày.
5. Hãy đếm những điều mà bạn hạnh phúc, đừng đếm những điều phiền muộn.
6. Bạn sẽ vượt qua được tất cả mọi thứ, dù có khó khăn đến đâu.
7. Có hàng tá câu hỏi và câu trả lời trong chính bạn.
8. Hãy trở nên có hiểu biết, can đảm và mạnh mẽ.
9. Đừng tự tạo những giới hạn cho chính bản thân bạn.
10. Có nhiều giấc mơ đang chờ được thực hiện.
11. Những quyết định cũng không kém phần quan trọng như những cơ hội mà bạn có.
12. Hãy vươn đến đỉnh cao của chính bạn, vươn tới ước mơ và khát vọng.
13. Không gì làm lãng phí năng lượng của bạn hơn là ngồi một chỗ và lo lắng về hàng tá chuyện.
14. Một người kiên nhẫn có thể chấp nhận một việc thậm chí còn hơn cả bản chất của sự việc đó.
15. Đừng biến bất cứ điều gì trở nên trầm trọng.
16. Hãy sống một cuộc sống thanh bình, đừng sống một cuộc đời tiếc nuối.
17. Hãy nhớ rằng một tình yêu nhỏ có thể đi cả một quãng đường dài.
18. Cũng hãy nhớ rằng nhiều thứ sẽ ra đi mãi mãi và không bao giờ quay trở lại.
19. Hãy nhớ rằng tình bạn là một sự đầu tư khôn ngoan.
20. Cuộc sống thật quý giá khi người ta ở bên nhau.
21. Hãy nhận ra rằng mọi thứ không bao giờ là trễ cả.
22. Hãy thực hiện những điều bình dị theo những cách phi thường nhất.
23. Hãy luôn nhớ về gia đình, luôn có những ước mơ, hy vọng và niềm hạnh phúc trong cuộc sống.
24. Thời gian luôn chuyển động và hãy ước rằng, một lúc nào đó, ta sẽ vươn tới những vì sao.

39 niềm vui cuộc đời, bạn đã trải qua chưa?

1. Khi hoa nở, bạn có tâm tình để ngắm hoa.
2. Thích trái cây, hoa quả.
3. Bạn cảm nhận được những cơn gió mùa xuân nhẹ nhàng thổi qua các cọng cỏ và cành lá ngát hương thơm.
4. Ngày hè nóng bức, một cơn mưa ào ạt rót xuống mang lại cho bạn cảm giác sảng khoái, tươi mới, hồi sinh.
5. Dừng bước để xem những chiếc lá màu đỏ rơi khi mùa thu sang.
6. Đứng bên trong cửa sổ ấm áp ngắm tuyết rơi. Lúc uống rượu dùng tâm để ứng đối chứ không dùng bao tử để ứng đối.
7. Có rất nhiều việc bạn không chiến mà thành, giống như mua được của quý, dù đắt vẫn thấy vui hay như gặp phải kỳ phùng địch thủ.

8. Có một người bạn để tương tư.
9. Không đến nỗi "Nhất nhật bất kiến như tam thu hề" mà là có một nơi để ký thác tâm hồn bạn. Có khi chỉ để trong lòng, không cần phải bộc lộ ra.
10. Ngắt được bông hoa hồng vào cuối mùa hoa. Người đa tình dùng cách thức đẹp nhất để yêu.
11. Tìm được người tâm đầu ý hợp với bạn, giống như chim trên cành cùng cất tiếng hót, "Tứ bình tri kỷ thiên bôi thiếu, thoại bất đầu cơ bán cú đa".
12. Nói chuyện không tính toán mang lại niềm vui giống như hái được quả trên núi.
13. Cùng xem một bộ phim hay với người bạn yêu.
14. Đang đi ngoài đường bất chợt bạn nghe được ca khúc quen thuộc.
15. Trong đám đông, bắt gặp một người có cùng sở thích với mình, nếu có thể trở thành bạn thân, bạn sẽ phát hiện thêm nhiều cái giống nhau khác.
16. Có một ngày đột nhiên bạn phát hiện ra khả năng hòa hợp của mình như khi nhận lời làm dâu phụ, bạn đang đóng vai phụ ưu tú nhất trước mắt mọi người.
17. Bạn vô tình nghe được ai đó tán dương mình ở sau lưng.
18. Có một nơi để đi về, nơi đó có cha mẹ, nhà cửa, có cái cây bạn từng trèo lên lúc nhỏ và có người bạn nối khố cùng trèo cây với bạn.
19. Có những người bạn luôn để nhớ đến bất luận khoảng cách về không gian và thời gian.
20. Uống cà phê với bạn cũ vào buổi trưa.
21. Hòa giải sau khi xung đột với bạn bè.
22. Có một người bạn lớn tuổi để khi thấy mình trẻ con thì người đó sẽ giúp bạn cảm thấy chín chắn, già dặn hơn.
23. Có một người bạn thân khác giới mà nửa kia của bạn cũng tin tưởng vào người đó.
24. Thoát khỏi các quy tắc thông thường để làm một việc thu lại kết quả bất ngờ.
25. Bạn vui khi bỏ công sức làm việc để thu được một kết quả nào đó. Thực tế, những thành công dễ dàng càng khiến cho bạn vui hơn.
26. Bạn tặng bố mẹ một cặp vé xem phim trong lễ kỷ niệm 30 năm ngày cưới.
27. Nhìn con gái ngày càng lớn và xinh đẹp như bông hoa hồng đang nở, bạn sẽ thấy hài lòng.
28. Sóng sau xô sóng trước, con bạn càng lớn càng thông minh.
29. (Dành cho phái nữ) Bạn là một cô gái khiến người khác không thể nào quên được.
30. Khi bạn ăn diện thật đẹp ra đường gặp người mà bạn đang để ý.
31. Khi bạn mua được hàng tốt đúng giá.
32. Khi qua tuổi 40, bạn vẫn bị người khác cười vì những hành vi trẻ con như lúc bạn vào học mẫu giáo.
33. Khi bạn khó khăn gặp được người giúp đỡ mình, đến lúc cảm ơn thì người đó cho biết bạn từng là ân nhân của họ. Công việc hoàn thành, bạn còn nhận được kết quả của việc hành thiện.
34. Chọn được bộ quần áo mà bạn yêu thích.
35. Khi dọn dẹp tủ sách, phát hiện tờ chi phiếu chưa sử dụng, dù giá trị không lớn nhưng bạn cảm thấy vui vì mình vẫn còn có của dư.

36. Một người bạn yêu mến và quan tâm ở xa đột nhiên đến bấm chuông cửa nhà bạn.
37. Bạn có xe tốt và một bãi đỗ xe dành riêng cho mình, bạn sẽ thấy mình thật may mắn.
38. Bạn chứng kiến hai chiếc xe va chạm nhau, người phạm lỗi xuống xe bồi thường còn người chịu thiệt mỉm cười vẫy tay chạy đi khi đèn xanh. Việc không liên can đến bạn nhưng trên thế giới này vẫn còn có người chủ động đứng ra nhận trách nhiệm và có người độ lượng tha thứ, bỏ qua cho người khác.
39. Buổi sáng thức dậy, giấc mơ đẹp tối qua vẫn còn trong đầu bạn.

Những người bạn nên có

Bạn thấy những người gần gũi nhất với mình như thế nào? Họ tốt bụng? Hải hước? Dễ đồng cảm? Thân thiện? Họ có thể có một trong những phẩm chất trên nhưng lý do thực sự khiến bạn làm thân với họ là vì họ có được những phẩm chất mà bạn mong mình có. Sau đây là 10 người bạn mà ta cần có trong cuộc sống.

- Một người thầy, người cố vấn. Đây là người cho bạn những lời khuyên.
 - Một người nuôi dưỡng - để bạn có thể tin tưởng trông cậy vào người đó.
 - Một người bạn đồng minh - người luôn luôn ủng hộ bạn.
 - Một người bạn tâm hồn - người luôn có chung quan điểm với bạn.
 - Một người bạn đồng nghiệp - bạn có thể trò chuyện thân mật, chia sẻ mọi điều với người đó ở cơ quan.
 - Một người bạn thuở ấu thơ - giúp bạn nhớ lại một tuổi thơ êm đềm.
 - Một người bạn trong cùng một hội - đó là người mà ta thân nhất trong cùng một hội nhóm cùng tham gia, ví dụ như hội yêu thơ, hội cầu lông, hội các nữ doanh nhân.... để vui chơi, trao đổi kiến thức, kinh nghiệm.
 - Bạn đồng cảnh - đó là những người có cùng cảnh ngộ với bạn, ví dụ đang mang thai như bạn, đang có chồng đi vắng dài ngày.... Người ấy sẽ có những cảm giác giống như bạn.
 - Một người bạn cùng trong cơn khủng hoảng - người ấy sẽ chia sẻ nỗi đau đớn chung với bạn.
 - Người đối lập với bạn - đó là người mà những điểm mạnh của người ấy lại là điểm yếu của bạn. Người đó sẽ giúp bạn khám phá những niềm vui mới trong cuộc sống.
- Một người bạn có thể cùng lúc đảm nhiệm vài vai trò nhưng nên nhớ rằng không có một người nào có thể đáp ứng được tất cả mọi mong muốn trên của bạn. Nếu bạn cứ đòi hỏi điều đó thì mối quan hệ của bạn với người đó sẽ rất căng thẳng. Vì vậy, bạn chớ vội kiếm tìm những người bạn mới, mà bằng cách nào đó hãy chứng tỏ cho những người bạn cũ của bạn thấy bạn đánh giá họ cao như thế nào.

Chọn bạn tốt

Một người không thể tách rời mọi người mà tự sống cô lập, cho nên cần phải tiếp xúc với người khác, sau một thời gian dài, đương nhiên sẽ có một số bạn bè.

Trong số bạn bè đó, có người có phẩm chất cao thượng, học thức rộng, học lực tốt, có thể làm gương cho bạn bè học tập, là bạn tốt của bạn, khích lệ bạn trưởng thành. Nhưng cũng có một số người không tốt, vô công rồi nghề, cả ngày ăn ngủ, hút hít, chơi bời...

Cho nên kết giao với bạn cần phải chú ý chọn lựa, cái gọi "không kết bạn không bằng ta", chính là không kết giao với bạn bè có tri thức, phẩm chất kém hơn so với mình.

Ngược lại, có người có cách nghĩ khác, họ cho rằng "Tứ hải giai huynh đệ" nên không cần chọn lựa, nhưng cần phải có chỗ phân biệt khác nhau bởi vì các loại bạn bè đều có thể giúp bạn ở điểm tốt của họ. Khi chúng ta dốc sức học tập công tác, chúng ta có thể tìm bạn bè giúp chúng ta học tập hoặc công tác; nhưng khi công việc xong xuôi hoặc mệt mỏi, chúng ta có thể tìm bạn bè ăn uống nói chuyện vui đùa. Cách vui chơi của họ đương nhiên là không giống nhau, nên cũng có thể mọi người cùng nhau tâm tình thư giãn, đủ cho nhẹ nhàng thoải mái, rồi sau đó lại vào công việc, như vậy, không phải không tốt lắm sao?

Kỳ thực, làm như vậy, trên thực tế là quá mạo hiểm, cũng là quá lý tưởng hoá, trừ phi bạn tự cho rằng bản thân có đủ bản lĩnh để ứng phó trong mọi tình huống; nếu không cũng chỉ là viễn vông.

Sự học hỏi của con người cũng giống như nước chảy về biển, nếu không luôn luôn cảnh tỉnh bản thân, bạn có thể sẽ bị ảnh hưởng rất nhanh mà bản thân không tự nhận biết được.

Trong Phật giáo có một câu chuyện: Phật Đà và Nan Đà một hôm đi qua khu chợ, đến trước một cửa hàng bán cá thì dừng lại. Phật Đà nói với Nan Đà:

- Nan Đà, con hãy vào trong cửa hiệu bán cá, sờ vào chiếc chiếu cỏ bày cá! Sau khi Nan Đà đã làm theo, Phật Đà bèn hỏi:

Thông cảm nỗi khổ của bạn là tốt mà ra tay tiếp cứu họ còn hay hơn

(Voltaire)

- Con thử ngửi xem tay con có mùi gì!

- Mùi tanh - Nan Đà sau khi ngửi trả lời. Phật Đà bèn dạy:

- Nan Đà, nếu người thân cận ác mà không biết, chơi với bạn xấu, dù cho thời gian ngắn ngủi, nhưng vì ác nghiệp có ác tập, nên danh ác của nó đã có thể bay xa rồi. Phật Đà và Nan Đà đi đến một cửa hàng bán hoa, Phật Đà lại nói với Nan Đà:

- Con hãy vào trong hiệu bán hoa và lấy một cái túi đựng hoa!

Sau khi Nan Đà trở ra, Phật Đà lại hỏi:

- Bây giờ con đặt túi hoa xuống, ngửi tay của con xem có mùi vị gì?

- Hương thơm nức - Nan Đà trả lời. Phật Đà bèn nói:

- Nếu con hay thân cận với bậc thiện tri thức, kết giao với bạn tốt và học tập họ thì những tính tốt của họ sẽ ảnh hưởng tốt đến con. Từ nay về sau, con nên gần gũi với Xá Lợi Phất, Mục Kiền. Cho nên có thể nói, kết giao với bạn không thể không cẩn thận. "Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng".

Viết cho những kỷ niệm

...Tôi thích đôi giày cũ rất vừa vặn đôi chân bạn nhưng bạn lại thấy nó phù hợp với tôi hơn nên bạn để tôi đi.

... Tôi thích chiếc váy cũ mà bạn rất tự hào nhưng bạn không muốn mặc thử xem sao.

... Tôi thích bức tranh mà bạn rất yêu quý nhưng bạn đã phải xé đi để sơn lại căn phòng.

... Tôi thích chiếc đồng hồ treo tường trong căn nhà đang sửa dù nó không còn chỉ thời gian nhưng mang theo những kỷ niệm ngày xưa.

... Tôi thích chiếc tem thư cũ kĩ vì nó không dùng để gửi thư nhưng đã nằm trong bộ sưu tập quý giá của riêng tôi.

... Tôi thích điều thuốc chưa châm lửa mà bạn đang âu yếm trên kệ tay bởi bạn vừa mới cai thuốc hôm qua.

... Tôi thích câu chuyện kể về chiến thắng đầu tiên nằm trên giá sách của bạn mặc dù nó đã chìm trong muôn vàn cuốn truyện kể về những chiến tích huy hoàng hơn.

... Tôi thích cuốn tiểu thuyết mà bạn yêu thích - dù bạn luôn nghĩ là sẽ đọc lại nhưng bạn chỉ mang ra rồi lật dở ngẫu nhiên.

... Tôi thích tình cảm đã qua, những tình cảm khiến bạn mỗi khi nghĩ tới lại mỉm cười mãn nguyện chứ không phải là mỉm cười khi nghĩ đến.

Tất cả tùy thuộc vào chúng ta...

Nỗi sợ hãi ghì chặt trái tim anh lính trẻ trong cuộc chiến tranh thế giới lần thứ nhất khi anh chứng kiến người bạn thân chí cốt của mình ngã trên chiến trường. Bị mắc kẹt ở dưới hầm và những làn đạn bay vèo vèo ngang đầu, anh lính trẻ hỏi viên đại úy liệu anh có thể chạy ra khỏi chiến hào để mang xác đồng đội trở về?

"Anh có thể", viên đại úy đáp, "nhưng tôi nghĩ không đáng làm điều đó. Bạn của anh có thể đã chết và anh có thể hi sinh tính mạng".

Nhưng anh lính trẻ không quan tâm đến lời của viên đại úy, anh xông ra chiến trận. Thật thần kì, anh đã tiến sát được đến bạn của mình và xốc bạn lên vai chạy về chiến hào.

Khi cả hai ngã xuống cuối hầm, viên đại úy kiểm tra anh lính bị thương và nhìn anh lính trẻ trờu mến: "Tôi đã bảo với anh là không đáng làm điều này mà, bạn của anh đã chết và anh chút nữa đã bỏ mạng". Anh lính trẻ đáp: "Đáng làm điều đó lắm thưa ngài đại úy".

Viên đại úy phản ứng ngay " Anh nói gì, đáng làm ư? Bạn của anh đã chết rồi mà".

"Vâng thưa ngài... bạn của tôi đã chết. Nhưng rất đáng làm điều đó bởi khi tôi tiến đến anh ấy, anh ấy vẫn còn sống và tôi thật sự cảm thấy mãn nguyện khi được nghe câu nói cuối cùng của bạn tôi... JIM, tôi biết bạn sẽ đến..."

Hãy giành một chút thời gian quý báu của bạn để suy ngẫm về câu chuyện này.

Nhiều khi trong cuộc sống, một điều gì đó có đáng làm hay không thật sự phụ thuộc rất nhiều vào cách bạn nhìn nhận vấn đề đó. Hãy lấy hết can đảm của mình và làm những gì mà trái tim bạn mách bảo và sau này bạn sẽ chẳng bao giờ phải hối hận vì đã không làm điều đó trong cuộc sống...

Chúng ta hãy cầu chúc cho bản thân và những người bạn của mình có được tình bạn đẹp...

Một người bạn chân thật là một người sẵn sàng ở cạnh bạn khi cả thế giới đều quay lưng lại với bạn.

"Cuộc sống là những chất liệu thô và chúng ta là những người nghệ sỹ. Nhào nặn chúng thành một tuyệt tác hay biến chúng thành một tác phẩm thô kệch đều tùy thuộc vào...
CHÚNG TA"

Cám ơn bạn đã đi qua cuộc đời tôi

Đôi khi ai đó đến với cuộc sống chúng ta vì một lý do nào đó, theo thời vụ hay sẽ là mãi mãi.

Khi bạn cân nhắc những người bạn đến với mình vì lý do gì thì tôi tin chắc rằng bạn biết phải làm sao để đối xử với người bạn đó.

Khi ai đó xuất hiện trong cuộc đời bạn vì một lý do nào đó, thường thì sự xuất hiện này đáp ứng được một nhu cầu mà bạn đã biểu lộ ra bên ngoài hay đôi khi trong thâm tâm. Họ đến để giúp đỡ bạn vượt qua khó khăn, hướng dẫn và ủng hộ bạn về vật chất, chia sẻ cảm xúc hay nâng đỡ tinh thần bạn. Họ giống như cửa trời cho và thật sự là như thế! Họ xuất hiện bên bạn vì những lý do mà bạn đang cần đến. Rồi thì, bạn chẳng làm gì làm lỗi ca, u hoặc giả như vào một ngày u ám, người đó nói hoặc làm một điều gì để kết thúc mối quan hệ với bạn. Cũng có thể là họ đi xa hoặc cũng có thể là họ qua đời, hoặc họ chỉ là thứ đóng kịch và kết quả là bạn phải chịu đựng một cuộc chia tay và mất người bạn đó. Cái mà bạn phải nhận thấy là nhu cầu của bạn đã được đáp ứng, những ước muốn của bạn đã hoàn thành và đây là lúc mà bạn chấp nhận mất người bạn đó. Khi ai đó xuất hiện trong cuộc đời bạn một khoảng thời gian, họ có thể đem sự an bình và vui vẻ đến cho bạn. Họ có thể dạy bạn một điều gì đó mà bạn chưa từng biết. Nói tóm lại, họ đem đến cho bạn hàng đồng niềm

vui và mới lạ. Hãy tin tôi đi, những điều đó hữu ích đấy nhưng chỉ là thời vụ. Rồi một ngày bạn chợt nhận ra, bạn chẳng cần họ nữa.

Mối quan hệ lâu dài là những bài học phải học suốt đời; bạn phải tin cậy vào những mối quan hệ như vậy để có thể xây dựng một nền tảng xúc cảm vững chắc cho bản thân. Việc còn lại của bạn là chấp nhận học hỏi, yêu thương người khác và đưa những điều mình đã được học hỏi trên đường đời và những mối quan hệ lâu dài này, và đưa vào cuộc sống của bạn.

Kết luận: người ta nói "Tình yêu là mù quáng" nhưng tình bạn thì lại có một cảm xúc khác. Hãy nói: "Cám ơn bạn đã đi qua cuộc đời tôi"

Dù phải chậm một bước

Tại Thế vận hội đặc biệt Seatte (dành cho những người tàn tật) có chín vận động viên đều bị tổn thương về thể chất hoặc tinh thần, cùng tập trung trước vạch xuất phát để tham dự cuộc đua 100m.

Khi súng hiệu nổ, tất cả đều lao đi với quyết tâm chiến thắng. Trừ một cậu bé. Cậu cứ bị vấp té liên tục trên đường đua. Và cậu bật khóc. Tám người kia nghe tiếng khóc, giảm tốc độ và ngoái lại nhìn. Rồi họ quay trở lại.

Tất cả, không trừ một ai! Một cô gái bị hội chứng Down dịu dàng cúi xuống hôn cậu bé:

- Như thế này, em sẽ thấy tốt hơn.

Cô gái nói xong, cả chín người cùng khoác tay nhau sánh bước về vạch đích.

Khán giả trong sân vận động đồng loạt đứng dậy. Tiếng vỗ tay hoan hô vang dội nhiều phút liền. Mãi về sau, những người chứng kiến vẫn còn truyền tai nhau câu chuyện cảm động này.

Tận trong sâu thẳm, chúng ta luôn ý thức chiến thắng không phải là tất cả, mà ý nghĩa thật sự của cuộc sống là ở chỗ ta giúp đỡ người khác cùng chiến thắng dù ta có phải chậm một bước.

Người bạn thật sự

Người bạn bình thường chưa bao giờ thấy bạn khóc.

Người bạn thật sự sẽ luôn là đôi vai cho bạn tựa vào mỗi khi bạn buồn khổ và cần sự an ủi. Người bạn bình thường tỏ ra khó chịu khi bạn gọi điện trễ.

Người bạn thật sự hỏi xem bạn mắc kẹt chuyện gì mà không thể gọi sớm hơn được.
Người bạn bình thường lắng nghe những vướng mắc của bạn.

Người bạn thật sự giúp bạn giải quyết những vướng mắc đó.

Người bạn bình thường cư xử như một vị khách và đợi bạn phục vụ mỗi khi họ tới thăm. Người bạn thật sự luôn thoải mái và tự phục vụ mình.

Người bạn bình thường cho rằng tình bạn sẽ chấm dứt sau một cuộc cãi cọ.

Người bạn thật sự tin rằng tình bạn sẽ càng thân thiết hơn sau những cuộc tranh cãi.

Người bạn bình thường luôn mong muốn bạn sẽ đến giúp đỡ họ.

Người bạn thật sự luôn có mặt khi bạn cần giúp đỡ.

Một người bạn thật sự?

Đó là người vẫn gắn bó với bạn ngay cả khi tất cả người khác xa lánh bạn.

Những lời nói của bạn

Trên đường về nhà hôm qua, tôi bật đài trên xe ô tô để nghe bản tin Chicago. Tôi nhận ra ngay rằng giọng của phát ngôn viên nghe rất buồn. Một vụ tai nạn máy bay đã xảy ra ở phía bắc Chicago. Và Bob Collins, phát ngôn viên của bản tin buổi sáng đã mất trong vụ tai nạn! Tối hôm đó, tôi lại nghe đài, tưởng nhớ con người được rất nhiều người yêu quý ấy. Trên đài, họ kể rất nhiều câu chuyện về cuộc đời của Bob, mô tả ông như một người bạn hoàn hảo, một người đã sống vì mọi người. Tôi càng nghe những câu chuyện về việc Bob có ảnh hưởng đến những người xung quanh ông như thế nào, lại càng cảm thấy chán nản. Tại sao? Bởi vì tôi muốn biết, tại sao con người chúng ta luôn chờ đến lúc ai đó mất đi, trước khi chúng ta nói là chúng ta yêu quý họ đến mức nào! Tại sao chúng ta cứ chờ đến lúc họ không nghe được nữa, trước khi chúng ta nói cho họ biết rằng họ có ý nghĩa với chúng ta ra sao? Tại sao chúng ta luôn phải chờ đến lúc mọi việc đã quá muộn, trước khi chúng ta nhắc đến những phẩm chất tốt của một con người? Tại sao chúng ta lại ca ngợi hết lời một ai đó sau khi họ đã đi tới cõi vĩnh hằng?

Lúc đó thì còn có ích gì nữa?

Chúng ta kể lại những kỷ niệm, và chúng ta cười, khóc, nhớ về cuộc đời của người đã khuất. Đúng, điều đó giúp chúng ta vượt qua được nỗi đau khổ mất đi một người có ý nghĩa quan trọng, đặc biệt với chúng ta. Nhưng khi chúng ta trùu mến nhớ lại về con người đó, những hồi tưởng và lời nói của chúng ta đều không thể đến tai người cần được nghe nhất!

Giá như con người được nghe những câu chuyện và biết được rằng họ đã làm được điều gì đó cho người khác. Và tất cả những điều đó phải xảy ra trước khi người đó đi vào cõi hư vô. Và khi giây phút cuối cùng của người đó đến, chúng ta có thể nói lời từ biệt, và biết rằng họ chắc chắn hiểu, là mọi người luôn yêu thương họ.

Tôi sẽ nói với gia đình và bạn bè mình, cho họ biết họ đã có những ảnh hưởng lớn lao với tôi như thế nào. Bạn có yêu thương ai đó không? Hãy nói với họ đi ! Có ai đã ảnh hưởng tới cuộc sống của bạn? Hãy gọi điện cho họ. Có ai đã làm cuộc sống của bạn thay đổi? Hãy viết cho họ một lá thư, dù là thư điện tử.

Đừng để một ngày nữa trôi qua mà không cho mọi người biết. Rõ ràng là bạn sẽ cảm thấy rất vui khi viết một lá thư nói lên tình cảm của bạn đối với người khác cơ mà!

Tôi không biết bạn thế nào, nhưng tôi có những lá thư và bưu thiếp từ nhiều bạn bè mà tôi đã giữ nhiều năm nay. Mỗi lần đọc lại chúng, có thể làm cho một ngày của tôi vui vẻ hơn, cho tôi biết là tôi được quan tâm và yêu quý như thế nào.

Cuộc sống quá ngắn nếu như bạn cứ giữ những lời nói ngọt ngào trong tâm trí mà không bao giờ nói ra.

Những lời bạn nói, những lá thư bạn viết, có thể làm nên rất nhiều sự thay đổi trên thế giới này.

Được sử dụng như lời xúc phạm mang tính phân biệt chủng tộc, ám chỉ những người cưỡi lạc đà, thường xuyên sống trên sa mạc ở các nước Trung Đông. George Smith Patton Jr. (1885-1945), còn được gọi là George Patton III, vị tướng lĩnh, nhà chỉ huy quân sự nổi tiếng của Lục quân Hoa Kỳ trong Chiến tranh Thế giới thứ hai trong các chiến dịch ở Bắc Phi, Sicily, Pháp và Đức những năm 1943-1945. Là hình thức tuyển dụng trong đó nhà tuyển dụng có thể sa thải nhân viên bất cứ khi nào vì bất cứ lý do gì, nhất là trong giai đoạn thử việc. Nguyên gốc là "jump on the bandwagon": một thuật ngữ mà giới truyền thông Mỹ thường dùng khi nói về các cuộc bầu cử toàn quốc, mang hàm ý chỉ những người đi theo ủng hộ các nhân vật đắc cử. The Apprentice (tạm dịch là 'Người học việc'): là chương trình truyền hình thực tế phát sóng trên đài Star World, tuyển chọn người tập sự cho tỷ phú Donald Trump. Người tham gia được yêu cầu trình bày kế hoạch phát triển cho một công ty và Trump chính là người phỏng vấn họ. Nếu không được chọn, họ sẽ phải nghe câu: 'You're fired!' (Anh bị sa thải!), còn những người thắng cuộc thì sẽ được nghe câu 'You're hired' (Anh được tuyển) và làm việc cho Trump. Mức threshold: thuật ngữ được sử dụng để xác định mức độ sai sót có trọng yếu hay không. Tiếng Tagalog: là một trong những ngôn ngữ chính của Philippines, và được nhiều người sử dụng nhất ở quốc gia này. Máy hấp: là thiết bị khử trùng các dụng cụ thí nghiệm bằng hơi. Một quốc gia Bắc Âu. Brian Tracy là một tác giả nổi tiếng về chủ đề tự-giúp-bản-thân, đồng thời là diễn giả về khả năng lãnh đạo, bán hàng, quản lý hiệu quả và chiến lược kinh doanh. Ông hiện là Chủ tịch của Brian Tracy International, một công ty về tài nguyên nhân lực đặt tại Solana Beach, California với chi nhánh trải khắp nước Mỹ và 31 quốc gia khác. Nhà triết học và bác học thời Hy Lạp cổ đại, học trò của Platon và thầy dạy của Alexandros Đại đế. Là một doanh nhân nổi tiếng, tác giả sách kinh doanh bán chạy nhất theo bình chọn của tạp chí New York Times. * Rugby: Môn bóng bầu dục (ND)

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Con đang bay](#)

[Đồng hương](#)

[Giận hờn](#)

[Bài học cho tình bạn](#)

[Chốn thiên đường](#)

[Nụ cười tình bạn](#)

[Lời giới thiệu](#)

[Tình bạn là mãi mãi](#)

[Người bạn](#)

[Bông hồng thủy tinh](#)

[Gặp gỡ thần tượng](#)

[Một điều nhỏ](#)

[Câu chuyện về những hòn bi](#)

[Donna và Claudia](#)

[Vì chúng ta quan trọng cho nhau!](#)

["Gần đây cuộc sống tốt không?"](#)

[Đặc ân của bè bạn](#)

[1. Những khoảnh khắc nào đó](#)

[2. Một người bạn có ảnh hưởng đến cuộc sống của bạn](#)

[3. Hãy để mỗi ngày trôi qua một cách ý nghĩa](#)

[Lung linh trong từng câu chúc](#)

[Trong mỗi cuộc đời](#)

[Những người bạn mãi mãi](#)

[Chiến thắng!](#)

[Hoa xương rồng](#)

[Lời xin lỗi lần thứ 100](#)

[Người tử tế](#)

[Món quà của cô tiên](#)

[Lời nhắn nhủ đến trái tim](#)

[Gửi cô bạn của tôi](#)

[Chuyện hình như không có thật](#)

[Một cách xử sự](#)

[Tình bạn](#)

[Sự yêu thương và nghĩa vụ](#)

[Mười hai tháng và một ngàn dặm](#)

[Một bông hồng](#)

[Đóa hồng trong ngày tình nhân](#)

[Một ly sữa](#)

[Một cuộc đua tài](#)

Thiên thần đẹp nhất
Mảnh thời gian
Ngon đèn trong đêm
Giáng sinh ấm áp
Hai mươi bốn điều bạn nên ghi nhớ
39 niềm vui cuộc đời, bạn đã trải qua chưa?
Những người bạn nên có
Chọn bạn tốt
Viết cho những kỷ niệm
Tất cả tùy thuộc vào chúng ta...
Cám ơn bạn đã đi qua cuộc đời tôi
Dù phải chậm một bước
Người bạn thật sự
Những lời nói của bạn

Chia sẻ ebook: <http://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>